

บทความวิจัย

วัฏจักรแห่งอำนาจกับวิถีทางการเมืองของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ภายใต้นโยบายพหุวัฒนธรรม

อภิรัฐ คำวัง

นักปฏิบัติการวิจัย ศูนย์การศึกษาศาสนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

อีเมล aphirat.kam@mahidol.edu

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้เป็นการศึกษาอิสระ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียในฐานะชุมชนลำดับที่ 3 ภายใต้บริบทนโยบายพหุวัฒนธรรม โดยศึกษาบูรณาการด้านประวัติศาสตร์ สังคมวัฒนธรรม และรัฐศาสตร์ มุ่งพิจารณาถึงการเลือกตั้งทั่วไปกับการเลือกตั้งประธานาธิบดี ผลการศึกษาในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ก) สิงคโปร์เปิดพื้นที่เชิงอำนาจทางการเมืองการปกครอง เชื้อสายอินเดียได้เข้าถึงอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติผ่านการเลือกตั้งทั่วไป ระบบกำหนดให้เขตเลือกตั้งแบบรายกลุ่มที่มีเชื้อสายอินเดียเป็นสมาชิก (ตั้งแต่ ค.ศ. 1988) ในปัจจุบันสังกัดอยู่ในทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน แต่การสร้างกลุ่มที่มีเชื้อสายตามอุดมการณ์และดำเนินตามนโยบายก็เป็นเรื่องยาก ข) ชุมชนเชื้อสายอินเดียมีประวัติศาสตร์ที่ได้เข้าถึงตำแหน่งระดับสูงในฝ่ายรัฐบาล และการได้เข้าถึงตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดห้าในหกตำแหน่ง นั่นคือประธานาธิบดี รัฐมนตรีอาวุโส รองนายกรัฐมนตรี หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด และประธานรัฐสภา อย่างไรก็ตาม ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียยังไม่ได้เข้าถึงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งเชื้อสายจีนมีจารีตสืบทอดในตำแหน่งนี้มาโดยตลอด

คำสำคัญ: อินเดียศึกษา, การเมืองการปกครองสิงคโปร์, สังคมพหุวัฒนธรรม, พหุวัฒนธรรมนิยม, ลดความเหลื่อมล้ำ

วันที่รับ: 16 พฤษภาคม 2567

วันที่แก้ไข: 24 ตุลาคม 2567

วันที่ตอบรับ: 28 เมษายน 2568

บรรณาธิการ: ธนพันธ์ ไส่ประกอบ
ทรัพย์ คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิทธิ์: สัญญาอนุญาตแบบครีเอทีฟ
คอมมอนส์ - แจกจ่ายได้ ต้องอ้างอิง
ไม่แก้ไขดัดแปลง ไม่ใช่เพื่อการค้า

ลิขสิทธิ์: ©2568 บทความนี้เป็น
ลิขสิทธิ์ของคณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอ้างอิง: อภิรัฐ คำวัง. 2568.

“วัฏจักรแห่งอำนาจกับวิถีทางการเมือง
ของชาวสิงคโปร์เชื้อสาย
อินเดียภายใต้นโยบายพหุ

วัฒนธรรม”. วารสารสังคมศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 55 (1):

90-114.

[https://doi.org/10.61462/cujss.](https://doi.org/10.61462/cujss.v55i1.3423)

[v55i1.3423](https://doi.org/10.61462/cujss.v55i1.3423)

ข้อความที่ปรากฏทั้งหมดในบทความ
เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน มิใช่
ความเห็นของหน่วยงานวารสารผู้
จัดพิมพ์

RESEARCH ARTICLE

The Cycle of Power and Politics on Indian Singaporeans under Singapore's Multiculturalism Policy

Aphirat Kamwang

Researcher of Centre for Bharat Studies (Indian Studies), Research Institute for Languages and Cultures of Asia (RILCA), Mahidol University.

email: aphirat.kam@mahidol.edu

Abstract

This academic article is an independent study that considers Singaporeans of Indian descent as a third community within the context of multicultural policy by studying the integration of history, sociocultural, and political science, focusing on examining general elections and presidential elections. The results show that: a) Singapore has opened a space for political power; people of Indian descent have gained access to legislative power through general elections (since 1988). The political system specifies that the Group Representation Constituency (GRC) must have members of Indian descent, who currently represent both the government and opposition parties, but creating a lineage group based on ideology and policy is difficult. b) Members of the Indian community have historically managed to attain high-level government positions, including five of the six most powerful positions: president, chief justice, senior minister, deputy prime minister, and speaker. However, they have not achieved prime ministership yet, since a candidate of Chinese descent has traditionally garnered this position.

Keywords: *Indian studies, Politics of Singapore, Plural Society, Multiculturalism, Reduced Inequalities*

Received: May 16, 2024

Revised: October 24, 2024

Accepted: April 28, 2025

Editor: Thanapan Laiprakobsup,
Faculty of Political Science,
Chulalongkorn University

License: [Creative Commons](#)
[License: Attribution–](#)
[NonCommercial-NoDerivatives;](#)
[\(CC-BY-NC-ND 4.0\)](#)

Copyright: ©2025 Faculty of
Political Science, Chulalongkorn
University

Citation: Kamwang, Aphirat.
2025. "The Cycle of Power and
Politics on Indian Singaporeans
under Singapore's
Multiculturalism Policy".
Chulalongkorn University
Journal of Social Sciences 55
(1): 90-114.
<https://doi.org/10.61462/cujss.v55i1.3423>

*All statements in this article
are the opinions of the
authors. It is not the opinion of
the publisher of the journal.*

บทนำ

การศึกษาชุมชนเชื้อสายอินเดียในสิงคโปร์ ซึ่งเป็นพื้นที่และเป็นประเด็นหนึ่งที่ผู้เขียนได้ค้นคว้าด้านอินเดียศึกษา เกิดขึ้นด้วยเหตุผลสองประการ คือ ประการหนึ่ง เป็นปลายทางสำคัญใกล้มาตุภูมิของอนุทวีปอินเดีย (Indian subcontinent) ซึ่งชาวตะวันตกได้สร้างสิงคโปร์ให้เป็นเมืองท่าแห่งใหม่ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 เชื่อมกับเมืองท่าในเขตเบงกอล อีกประการหนึ่ง สิงคโปร์มีพัฒนาการทางการเมืองการปกครองที่เอื้อต่อพลเมืองที่มีเชื้อสายอันหลากหลายอย่างเด่นชัด ภายใต้การดำเนินนโยบายพหุวัฒนธรรม (Multiculturalism Policy) มีระบบที่เปิดโอกาสให้สามารถเข้าถึงอำนาจทางการเมืองการปกครองตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 เป็นต้นมา¹

นโยบายดังกล่าวอาศัยมูลฐานจากสังคมพหุลักษณะของสิงคโปร์ ถือเป็นเหตุผลผลักดันให้ในรัฐบาลสมัยนายกรัฐมนตรีลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) ริเริ่มขับเคลื่อนภายหลังจากการสถาปนาเป็นรัฐอิสระแล้วเมื่อปี ค.ศ. 1965 เพื่อมุ่งให้เกิดการหลอมรวมความเป็นพลเมืองและความเป็นสิงคโปร์หนึ่งเดียว โดยแบ่งอัตลักษณ์ชาวสิงคโปร์ตามเชื้อสาย ประกอบด้วย เชื้อสายจีน (Chinese : C) เชื้อสายมาเลย์ (Malay : M) เชื้อสายอินเดีย (Indian : I) และเชื้อสายอื่น ๆ (Others : O) ใช้อักษรย่อ CMIO ซึ่งเกี่ยวพันกับการพัฒนาในหลากหลายมิติ ขอยกตัวอย่างภาษาราชการ รัฐธรรมนูญสิงคโปร์บัญญัติไว้ ได้แก่ ภาษามาลเลย์ (Malay) ภาษาแมนดาริน (Mandarin) ภาษาทมิฬ (Tamil) และภาษาอังกฤษ (English) (Government of Singapore 2020)

ในการขับเคลื่อนนโยบายถือเป็นระบบที่ได้เปิดโอกาสอย่างเป็นรูปธรรมให้กับพหุลักษณะ โดยเฉพาะเรื่องเชื้อสาย ให้มีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองอย่างเป็นทางการ จะเห็นได้จากตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดทั้งหกของสิงคโปร์ คือ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโส รองนายกรัฐมนตรี หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด และประธานรัฐสภา

ขณะที่ชุมชนชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียมีสัดส่วนเป็นชุมชนลำดับที่ 3 ของสิงคโปร์ การเรียกว่า “เชื้อสายอินเดีย” มีพัฒนาการมาจากชุมชนชาวอินเดียเดิม เป็นการจำแนกที่มีความหมายครอบคลุมบรรพบุรุษจากอนุทวีปอินเดียก่อนปี ค.ศ. 1947 ได้แก่ อินเดีย ปากีสถาน ศรีลังกา บังกลาเทศ เนปาล ทำให้ภายในชุมชนใหญ่ยังมีชุมชนย่อยที่จำแนกได้หลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นทางชาติพันธุ์ ทางลัทธิศาสนา หรือทางอาชีพ

เมื่อนโยบายดังกล่าวได้ขับเคลื่อนมากกว่าสามทศวรรษ ก็ได้ประจักษ์ว่า เชื้อสายอินเดียมีบทบาททางการเมืองการปกครองเพิ่มขึ้น เป็นส่วนหนึ่งในการเลือกตั้งตามระบบคณะ ได้ตำแหน่งระดับสูง และเข้าถึงอำนาจในตำแหน่งทั้งหก โดยความชัดเจนดังกล่าวเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษ ค.ศ. 2010-2020 คือ ก) อำนาจฝ่ายตุลาการ ตำแหน่งหัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด 3 รายแรกเป็นเชื้อสายจีน ส่วนในปัจจุบันเป็นเชื้อสายอินเดียรายแรกที่ได้อำนาจในตำแหน่งหัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุดรายที่ 4 คือ สุนทเรศ เมนนัน (Sundares Menon) ตั้งแต่วันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 2012 ถึงปัจจุบัน ข) อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ ผลการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 13 ปี ค.ศ. 2015 ได้สมาชิกรัฐสภาเชื้อสายอินเดียทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน และครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 เชื้อสายอินเดียได้เป็นผู้นำพรรค และเป็นผู้นำฝ่ายค้านภายใต้รัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี เซียน ลุง (Lee Hsien Loong) รวมถึงอำนาจฝ่ายบริหารก็มีเชื้อสายอินเดียเข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ค) ตำแหน่งประมุขหรือประธานาธิบดี

¹ เมื่อปี ค.ศ. 1988 สิงคโปร์กับแคนาดาเป็นประเทศที่มีพัฒนาการสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรม โดยที่แคนาดาได้ตรากฎหมายพหุวัฒนธรรม (Canadian Multiculturalism Act)

เชื้อสายอินเดียที่มีบทบาทคือ เจ. วาย. ปิลไล (J. Y. Pillay หรือ Joseph Yuvaraj Pillay) เป็นชาวอินเดียโดยกำเนิด (Indian-origin) เป็นประธานสายการบินสิงคโปร์แอร์ไลน์ เคยรักษาการประธานาธิบดีระหว่างวันที่ 1-13 กันยายน ค.ศ. 2017 ซึ่งเป็นช่วงก่อนการแต่งตั้งประธานาธิบดีรายที่ 8 คือ ฮาลิม่าห์ ยาคอบ (Halimah Yacob) เป็นมุสลิมเชื้อสายมาเลย์ เป็นประธานาธิบดีสตรีรายแรกของสิงคโปร์ ระหว่างวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2017-2023 จากนั้น ผลการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2023 ทาร์มัน ชันมูการัตนาม (Tharman Shanmugaratnam) เชื้อสายทมิฬ (ศรีลังกา) ได้เป็นประธานาธิบดีรายที่ 9 มีกำหนดวาระวันที่ 14 กันยายน ช่วงปี ค.ศ. 2023-2029 ซึ่งเคยเป็นรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอาวุโสมาก่อน

การศึกษากระบวนการเลือกตั้งของสิงคโปร์ภายใต้นโยบายพหุวัฒนธรรมครั้งนี้มีขอบเขตทั้งการเลือกตั้งทั่วไปและการเลือกตั้งประธานาธิบดี มุ่งให้ความสนใจกับนักการเมืองเชื้อสายอินเดียในรัฐสภาสิงคโปร์ และสนใจระบบที่ทำให้ได้เข้าไปเป็นสมาชิกรัฐสภา ทั้งนี้ บทความจะอธิบายและแสดงให้เห็นถึงบริบท เงื่อนไข และปัจจัยที่ทำให้เชื้อสายอินเดียได้เข้าถึงอำนาจต่าง ๆ ตัวอย่างที่เป็นตัวแทนทางการเมืองของนักการเมืองเชื้อสายอินเดีย ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคของการเลือกตั้งทั่วไปสิงคโปร์ที่เกี่ยวกับชุมชนเชื้อสายอินเดีย

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียภายใต้บริบทนโยบายพหุวัฒนธรรมในการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองการปกครอง ผ่านประวัติศาสตร์ของการเลือกตั้งทั่วไปและการเลือกตั้งประธานาธิบดี

วิธีการศึกษา

บทความวิชาการนี้เป็นการศึกษาอิสระที่มุ่งวิเคราะห์ชุมชนชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียครอบคลุมด้านประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐาน การเมือง และพหุวัฒนธรรม โดยใช้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ดังนี้ ก) ด้านเอกสาร ศึกษารัฐธรรมนูญสิงคโปร์ในมาตราที่เกี่ยวข้อง ประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานชุมชนอินเดียในสิงคโปร์ เก็บข้อมูลระดับทุติยภูมิ ได้แก่ ประวัติบุคคลสำคัญ รายงานการเลือกตั้ง บทความวิจัย-วิชาการ บทวิเคราะห์ของสื่อมวลชนสิงคโปร์ นิทรรศการชุมชน พิพิธภัณฑ์ ข) ด้านชุมชน ศึกษาข้อมูลชุมชนเชื้อสายอินเดียและศาสนสถาน ผู้เขียนสำรวจชุมชนชาวซิกข์และชาวฮินดู 2 ครั้ง ปี ค.ศ. 2017 กับปี ค.ศ. 2018 รวม 10 พื้นที่ ค) ด้านการเลือกตั้ง ศึกษาการเลือกตั้งทั่วไปและการเลือกตั้งประธานาธิบดีสิงคโปร์ จำแนกเป็น 2 มิติ คือ ข้อมูลย้อนหลัง กับข้อมูลจากการติดตามความเคลื่อนไหวทางการเมืองปัจจุบันผ่านสื่อออนไลน์ โดยเฉพาะการเลือกตั้งทั่วไป ปี ค.ศ. 2020 กับการเลือกตั้งประธานาธิบดี ปี ค.ศ. 2023 ง) เหตุการณ์ปัจจุบันทางการเมืองสิงคโปร์ เก็บข้อมูลถึงช่วงการเปลี่ยนผ่านนายกรัฐมนตรีรายที่ 4 (สมัยที่ 1) ปี ค.ศ. 2024 เป็นรัฐบาลวาระที่ 2

ขอบเขตการวิเคราะห์ ผู้เขียนวิเคราะห์ตามวิจัยทางการเมืองสิงคโปร์ ที่มีจุดเปลี่ยนเมื่อปี ค.ศ. 1988 ทำให้ช่วงปี ค.ศ. 1968-1988 ถือเป็นวิจัยแรก เป็นช่วงสองทศวรรษ นับตั้งแต่ปีที่เป็นรัฐอิสระถึงปีที่เริ่มต้นนโยบายพหุวัฒนธรรม ส่วนวิจัยที่สอง นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 ถึงปัจจุบัน เป็นช่วงกว่าสามทศวรรษ โดยในวิจัยที่สองมุ่งเน้นการวิเคราะห์เรื่องปฏิบัติการของนโยบายพหุวัฒนธรรมกับระบบเขตเลือกตั้งแบบรายคณะ เฉพาะกรณีเขตเลือกตั้งแบบรายคณะที่

สงวนสำหรับเชื้อสายอินเดีย (Indian : I) และเชื้อสายอื่น ๆ (Others : O) ใช้ตัวย่อ IO ค) วิเคราะห์การเข้าถึงตำแหน่งของเชื้อสายอินเดีย คือ ตำแหน่งทั้งหกที่มีอำนาจสูงสุดของสิงคโปร์ คือ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโส รองนายกรัฐมนตรี หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด และประธานรัฐสภา ทั้งนี้ ผู้นำบางรายมีจุดเริ่มต้นจากการเป็นสมาชิกรัฐสภาที่มีชื่อเสียงมาก่อน

ศัพท์เฉพาะ การใช้ชื่อเฉพาะภาษาอังกฤษ ได้แก่ ก) ชื่อเขตเลือกตั้งทั่วไป ที่ระบุประเภทของเขตเป็นตัวย่อ จำนวนสมาชิกแต่ละเขต แต่ละครั้ง ข) ชื่อพรรคการเมืองใช้ตัวย่อ ค) ชื่อสถานที่ บุคคล หน่วยงาน

ทบทวนวรรณกรรม

เมื่อปี ค.ศ. 1964 C. F. Doran ได้นำเสนอทฤษฎีวิวัจกรทางอำนาจ (Power Cycle Theory) อธิบายถึงประเทศที่ประสบกับสภาวะขึ้น-ลงทางอำนาจ และแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์พฤติกรรมของประเทศใด ๆ กับบทบาทในเวทีสากลหรือระดับนานาชาติ ที่ผลของวัฏจักรเป็นผลสืบเนื่องจากสภาวะสงคราม จากนั้นก็ได้นำมาประยุกต์ใช้กับการกำหนดความคาดหวังอนาคตของประเทศในประเด็นที่ยังคงเป็นปัญหาของประเทศ เมื่อประเทศนั้นมีบทบาททางการเมืองในเวทีสากล ซึ่งพฤติกรรมของประเทศสามารถวัดได้จากตัวเลขที่เป็นตัวชี้วัดต่าง ๆ ทั้งนี้ บทบาทของประเทศหนึ่งและอำนาจของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจะเป็นตัวกำหนดตำแหน่งสถานะบนวัฏจักรทางอำนาจ เช่น อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงมากกว่าปกติ แล้วระบบของประเทศก็จะขยายตัวที่จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนระบบของประเทศ (Pepe and Krolik 2017)

ขณะเดียวกัน แนวคิดเรื่องการสร้างดุลทางเมืองแบบสากล (international political equilibrium) ก็เป็นส่วนหนึ่งในทฤษฎี ที่เน้นเรื่องการทำให้เกิดดุลทางอำนาจ จุดแข็งของการเกิดดุลทางอำนาจได้มุ่งสร้างสันติ อันส่งผลให้มีการออกแบบเรื่องดุลทางอำนาจ การสร้างอำนาจที่กระจายตัวภายในประเทศโดยให้กลุ่มต่าง ๆ ได้เข้าถึงอำนาจด้วย การออกแบบโครงสร้างใหม่ให้ระบบสามารถถ่ายโอนอำนาจได้ เมื่ออำนาจของประเทศเกิดการกระจายแล้ว ก็จะนำไปสู่ความมั่นคง สามารถจะรักษาเสถียรภาพได้ ทั้งนี้ วัฏจักรทางอำนาจของประเทศก็จะถูกขับเคลื่อนจนบรรจบกับจุดเปลี่ยนที่เหมาะสม กลุ่มทั้งหลายที่จะเข้าสู่ระบบของอำนาจอาจปรับเปลี่ยนได้เสมอจะสัมพันธ์กับอำนาจทั้งปัจจุบันและอนาคต อาจมีอีกหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ มุมมองของวัฏจักรทางอำนาจได้พิจารณาถึงเรื่องบทบาทของนโยบายการต่างประเทศกับเรื่องช่วงอำนาจของผู้นำประเทศ (Doran and Marcucci 1990)

อย่างไรก็ดี วัฏจักรทางอำนาจในบทความนี้ได้สนใจเรื่องการออกแบบระบบกับการจัดการทางอำนาจภายในประเทศของสิงคโปร์ ระบบที่ได้กระจายอำนาจสู่ชุมชนและเชื้อสาย ผลักดันให้ผู้แทนเหล่านั้นได้เข้ามาสู่อำนาจทางการเมืองการปกครองผ่านกระบวนการเลือกตั้ง วัฏจักรทางอำนาจภายในของสิงคโปร์ได้เปลี่ยนชัดเจนเมื่อปี ค.ศ. 1988 จากการขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรม ส่งผลให้เชื้อสายต่าง ๆ ได้เข้าสู่ระบบใหม่

ขณะเดียวกัน การเลือกตั้งทั่วไปก็ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งในการสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินนโยบายพหุวัฒนธรรมที่สิงคโปร์ใช้ขับเคลื่อนประเทศ ซึ่งบทความนี้ก็มุ่งเน้นเรื่องพหุลักษณะทางวัฒนธรรม (cultural pluralism) หรือสังคมพหุลักษณะ (plural society) ที่มีความหลากหลายลักษณะเป็นมูลฐาน และอยู่ร่วมกันในสังคมใหญ่ ได้แก่ วัฒนธรรม ภาษา ศาสนา ดังนั้น จึงขอ

อธิบายเรื่องพหุวัฒนธรรมนิยม (Multiculturalism) ว่าเป็นการให้ความสำคัญกับเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนของกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีสถานะเป็นกลุ่มรองในสังคม ความมีอิสระที่จะแสดงอัตลักษณ์ทางภาษา วัฒนธรรม รองรับด้วยบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ กฎหมายที่มีลักษณะความเป็นสากล ซึ่งตัวชี้วัดหนึ่งในการพิจารณาประเทศที่ดำเนินนโยบายพหุวัฒนธรรมคือ รัฐธรรมนูญ รัฐสภา นิติบัญญัติ ทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น สำหรับตัวชี้วัดอื่น ๆ ได้แก่ กระบวนการในโรงเรียน สื่อมวลชน การแต่งกาย กองทุนขับเคลื่อนกลุ่มชาติพันธุ์ การสื่อสารสองภาษาและภาษาแม่ และกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรม ขอยกตัวอย่างแคนาดา ที่ประสบความสำเร็จจากนโยบายดังกล่าว ที่มีกระบวนการหลอมรวมผู้อพยพใหม่ให้เป็นแคนาดาหนึ่งเดียว (Kymlicka 2012)

สิงคโปร์ขณะก่อตั้งรัฐชาติใหม่ได้จัดกระบวนการสร้างที่มุ่งพัฒนาระบบภาพแทนทางวัฒนธรรม (system of cultural representation) ซึ่งสร้างนิยามความเป็นสิงคโปร์ให้พลเมืองมีอัตลักษณ์ด้วยความเป็นชาวสิงคโปร์ ที่ไม่ได้เป็นแต่เพียงพลเมืองถูกต้องตามกฎหมาย แต่ให้ความสำคัญต่อเรื่องความเป็นสิงคโปร์ที่ดำรงอยู่ในใจของชาวสิงคโปร์ (Ang and Stratton 2018) และมุ่งส่งเสริมให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้แสดงอัตลักษณ์ในชีวิตจริงอย่างเปิดเผย ทว่าก็เสมือนดาบสองคม อีกมิติหนึ่งกลับเป็นการลดทอนเชื้อสายย่อยที่ถูกผนวกเข้ากับเชื้อสายหลัก ที่ไม่ใช่อัตลักษณ์เดิม ภายในเชื้อสายจีนยังมีภาษาถิ่นกับความเชื่อที่หลากหลาย หรือจากการรวมเชื้อสายที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย กลุ่มลูกผสม และอีกหลายกลุ่มไว้ด้วยกัน แล้วกำหนดให้เป็นเชื้อสายอื่น ๆ นโยบายจึงยังไม่ครอบคลุมถึงพหุลักษณะจริง ๆ (Ang and Stratton 2018, S75) ยังจำกัดให้อยู่เฉพาะในพื้นที่ส่วนตัว (Rocha 2011) และมีนักวิชาการที่เห็นแย้งว่า สิงคโปร์ยังคงมีการเหยียดเชื้อชาติ (racism) ความเสมอภาคไม่ได้กระจายไปทุกระดับจริง เช่น แทรกอยู่ในแบบฟอร์ม กฎที่ทำงาน การลงโทษ (Velayutham 2017) อย่างไรก็ตาม นานาชาติจะสามารถเรียนรู้บทเรียนกับประสบการณ์ของนโยบายนี้ที่มีเสถียรภาพ ยกตัวอย่างเรื่องกฎหมายครอบครัว ที่สิงคโปร์ต้องพิจารณาถึงรากฐานขนบธรรมเนียมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์และหลักทางศาสนา เพื่อจะนำไปสู่ความยุติธรรมร่วมกัน พร้อมกับการเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสันติสุข (Chan 2013)

สำหรับการขับเคลื่อนนโยบายของรัฐชาตินั้น รัฐบาลได้ออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เปิดโอกาสให้เชื้อสายต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกรัฐสภา ร่วมกันบริหารประเทศ จึงทำให้เกิดการสร้างพหุสมาชิก (multi-member) ในแต่ละเขตเลือกตั้ง คณะหนึ่ง ๆ จะสร้างผู้สมัครอย่างน้อยหนึ่งรายจากเชื้อสายมาเลย์ (Malay : M) เชื้อสายอินเดีย (Indian : I) และเชื้อสายอื่น ๆ (Others : O) ใช้อักษรย่อ MIO ทว่า สูตรนี้พรรคฝ่ายค้านไม่อาจสรรหาคณะได้ครบทุกเขต พรรคเล็กมีข้อจำกัด ขณะที่พรรครัฐบาลคือ People's Action Party (PAP) ได้สร้างคณะที่ผสมเชื้อสายได้ครบมาโดยตลอด และส่งผลให้สิงคโปร์เกิดพรรคเดียวในรัฐสภา ที่มีข้อดี คือ เป็นการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและนำไปสู่การพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองได้เริ่มต้นแล้วจากการเลือกตั้งทั่วไป ปี ค.ศ. 2011 ซึ่งฝ่ายค้าน คือ Worker's Party (WP) หรือพรรคแรงงาน ได้ที่นั่ง 1 เขตรายคณะ (Mutalib 2002; Ortmann 2014)

สิงคโปร์กับบริบททางประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นใหม่ของชุมชนชาวอินเดีย ปี ค.ศ. 1947

พัฒนาการชุมชนชาวอินเดียนบนเกาะสิงคโปร์เป็นผลสืบเนื่องมาจากการขยายสถานีทางการค้า (trading station) บริษัทบริติชอินเดียตะวันออก (British East India Company) มี

สำนักงานใหญ่ที่ป้อมวิลเลียม เป็นศูนย์กลางในเขตเบงกอล คือ เมืองกัลกัตตา (Calcutta)² ถือเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมอังกฤษในเอเชีย แล้วแผ่ขยายมาทิศตะวันออกของอนุทวีปตามเส้นทางเรือสู่ช่องแคบมะละกา ทำให้พัฒนาการเริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1818 แล้วเปลี่ยนผ่านเมื่อปี ค.ศ. 1858 รัฐสภาอังกฤษเข้าปกครองอนุทวีปอินเดียโดยตรง และได้ยกเลิกกิจการบริษัทดังกล่าว จนกระทั่งอังกฤษประกาศเอกราชให้กับอินเดียในปี ค.ศ. 1947 ที่มีผลกับประเทศอินเดีย ปากีสถาน และบังกลาเทศ ตามลำดับเวลา

สิงคโปร์ในระยะแรก ช่วงปี ค.ศ. 1818-1830 กล่าวคือ เซอร์ โทมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ (Sir Thomas Stamford Raffles) ได้เดินทางจากกัลกัตตาสู่มะละกาในช่วงปี ค.ศ. 1818-1819 เพื่อประสานงานกับผู้ครองนครและคหบดีที่เกาะสุมาตรากับเกาะปีนัง มุ่งตั้งสถานีทางการค้าใหม่ที่สิงคโปร์ ทั้งเพื่อมุ่งขยายและเพื่อถ่วงดุลระหว่างยุโรปกับจีน ในขณะนั้นมีคหบดีชาวทมิฬ คือ นารายานา ปิลไล (Narayana Pillai หรือ Naraina Pilay) ถือเป็นต้นตระกูลปิลไลในมาเลเซียและสิงคโปร์ ขณะนั้นพำนักอยู่ที่ปีนัง ก็ได้มองเห็นโอกาสทองในธุรกิจฝ้าย สิ่งทอ มีอิทธิพลชักชวนพ่อค้าชาวทมิฬที่ปีนังย้ายตลาดไปสร้างใหม่ที่สิงคโปร์ จนดึงดูดพ่อค้าชาวจีนได้ สิงคโปร์กลายเป็นชุมทางการค้าที่รุ่งเรืองตั้งแต่ทศวรรษ 1820 ผลักดันให้ชาวเอเชียเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กัน ในระหว่างนั้นก็ได้จัดระบบผังเมืองแจ็กสัน (The Jackson Plan) ปี ค.ศ. 1822 สร้างเป็นหมู่บ้านเรียกว่า “กัมปง/กำปง” (Kampong) กำหนดให้แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์กระจายตัวโดยชาวทมิฬอยู่ที่ชูลีเยกัมปง (Chulia Kampong) ตั้งอยู่ทางเหนือชุมชนชาวจีน ชาวมุสลิมทั้งชาวมลายูและชาวอาหรับอยู่ที่กัมปงกลาม (Kampong Glam) ซึ่งเป็นการสร้างผังเมืองพิเศษที่ปรับปรุงมาจากตัวแบบเมืองกัลกัตตา และในปี ค.ศ. 1823 ทหารซีปอย (Sepoy)³ ชาวจีนสังกัตบริษัทบริติชอินเดียตะวันออก ก็เข้าประจำการ 132 นาย ต่อมา ในปี ค.ศ. 1824 สิงคโปร์มีประชากรกว่า 1 หมื่นคน แบ่งเป็นชาวมลายูร้อยละ 60 ชาวจีนร้อยละ 31 ชาวอินเดียร้อยละ 7 และกลุ่มอื่น ๆ ร้อยละ 2 ขณะเดียวกัน ตระกูลปิลไลก็ได้สร้างตลาดตันจงปาการ (Tanjong Pagar) กับ Commercial Square (ปัจจุบันคือราฟเฟิลส์เพลส (Raffles Place)) และสร้างวัดเทพมณเฑียรศรีมาเรียมมันเมื่อปี ค.ศ. 1827 ที่เซาท์บริดจ์ (South Bridge) แต่ไม่สามารถตั้งโรงเรียนชาวทมิฬได้ เนื่องจากผู้นำชาวตะวันตกปฏิเสธแผนการดังกล่าว (Nasir 2019; Liu 2014, 82; Keong 2013; National Heritage Board 2019)

ภายในชุมชนชาวอินเดียของสิงคโปร์ก่อนปี ค.ศ. 1947 ชาวอินเดียเข้าไปสิงคโปร์เพิ่มขึ้นกว่า 5 พันคน คิดเป็นร้อยละ 10 ของสัดส่วนประชากรทั้งหมดในปี ค.ศ. 1849 และได้เพิ่มขึ้นอีกคิดเป็นร้อยละ 16 ในปี ค.ศ. 1860 ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1870-1900 ก็เพิ่มขึ้นอีกจาก 1.1 หมื่นคน เป็น 1.6 หมื่นคน โดยชาวอินเดียที่เป็นกลุ่มหลัก คือ ชาวทมิฬ ชาวปัญจาบ ชาวคุชราต และชาวเบงกอล ทั้งนี้ สามารถจำแนกข้อมูลตามกลุ่มอาชีพกับกลุ่มชาติพันธุ์ได้ ดังนี้ ก) กลุ่มพ่อค้ากับกลุ่มแรงงานเป็นชาวอินเดียได้มากที่สุด ส่วนใหญ่ก็คือชาวทมิฬ ข) กลุ่มพ่อค้าชาวทมิฬ ชาวเบ

² เมื่อปี ค.ศ. 2001 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นเมืองโคลกาตา (Kolkata) ซึ่งเป็นเมืองเอกของรัฐเบงกอลตะวันตก อินเดีย

³ กองทหารราบชาวอินเดีย ภายหลังแยกเป็นกองทหารชาวจีน แต่ยังคงเรียกทหารซีปอย ทั้งนี้ ชาวจีนเป็นชาวปัญจาบที่ส่วนใหญ่มีพื้นเพเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ญาด (Jat) มีอาชีพดั้งเดิมเป็นช่างฝีมือ เกษตรกร ชี้ออกเสียง ญ แต่ภาษาอังกฤษใช้ j ทั้งนี้ ญาดเป็นกลุ่มชาติพันธุ์โบราณในตอนเหนือของอนุทวีปอินเดีย นับถือหลายลัทธิศาสนา ส่วนที่นับถือศาสนาฮินดู ญาดถือเป็นวรรณะต่ำ ส่วนที่หันมานับศาสนาสิกข์ วิถีแห่งสิกข์ไม่ได้ถือระบบวรรณะ

งกอล และชาวปาร์ซี เน้นธุรกิจผ้า อัญมณี เงินกู้กับแลกเงิน ค) กลุ่มแรงงานส่วนใหญ่เป็นการว่าจ้างในประเภทโครงสร้างพื้นฐานกับงานโยธา ง) กลุ่มที่มีการศึกษาราวร้อยละ 7-9 เป็นการว่าจ้างของบริษัทชาวอังกฤษ เช่น งานไปรษณีย์ ธุรกิจ เกษัตริ์ เฉพาะกลุ่มสตรีเป็นการว่าจ้างทางด้านการแพทย์ พยาบาล ครู ผู้อภิบาล จ) กลุ่มทหารตำรวจส่วนใหญ่เป็นชาวปัญจาบที่เป็นชาวซิกข์ (Liu 2014, 157, 235)

แรงงานชาวอินเดียขยายไปที่เซรังกู (Serangoon) ซึ่งอยู่นอกฝั่งเมืองเดิมตามที่อธิบายไว้แล้วข้างต้น สามารถยกตัวอย่างสำคัญ ดังนี้ ก) แรงงานชาวฮินดู ที่เป็นวรรณะต่ำ เมื่อปี ค.ศ. 1855 เริ่มรวมกลุ่มกันประกอบพิธีกรรมที่เป็นพัฒนาการไปสู่การก่อสร้างวัดเทพมณเฑียรเมื่อปี ค.ศ. 1881 แต่ที่อาศัยแรงงานจากเบงกอลในการก่อสร้าง และทศวรรษ 1900 ได้ัญเชิญรูปปั้นพระแม่อุมาเทวีจากอินเดียไปสู่สิงคโปร์ กระทั่งทศวรรษ 1990 พื้นที่ดังกล่าวก็อยู่ในการอนุรักษ์แล้วพัฒนาจนเป็นย่านอินเดียที่เรียกกันว่า “Little India” ที่มีพื้นที่เป็นชุมชนชาวทมิฬหรือชุมชนของอินเดียใต้ ข) ชาวปัญจาบเฉพาะชาวซิกข์ ที่มีพื้นเพเป็นชาวภูตจากปัญจาบตะวันออก ในระยะแรกหรือช่วงทศวรรษ 1880-1930 เป็นการเริ่มต้นของกลุ่มทหารซิปอยที่เข้าไปประจำการในช่องแคบมะละกา จากนั้นก็เป็นการทยอยเข้าไปเพิ่มของบรรดาลูกจ้างบริษัทเอกชน เช่น ยาม ช่าง แรงงาน เฉพาะทศวรรษ 1910 กลุ่มชาวซิกข์ได้ก่อสร้างคุรุทวารหรือวัดซิกข์ที่ถนนควีน (Queen Street) กับที่ทันสมัยปาการ์ และได้ก่อตั้งสมาคมศรีคุรุสิงห์สภาสิงคโปร์ที่วิลคีย์ (Wilkie) ซึ่งพื้นที่เหล่านี้ไม่ได้ถูกเรียกว่าย่านอินเดีย ค) ชาวมลายาลี่ มีเครือข่ายกว่า 1 พันคน ได้ก่อตั้งสมาคมมลายาลี่สิงคโปร์ นอกจากกลุ่มช่างฝีมือแรงงานแล้ว ตระกูลใหญ่หรือคหบดีที่เป็นวรรณะแพศย์ก็ยังได้ก่อสร้างวัดเทพมณเฑียรประจำตระกูล ทั้งนี้ การปฏิบัติศาสนกิจก็มีพราหมณ์ประจำวัดเทพมณเฑียรกับศาสนาจารย์ประจำคุรุทวาร

เมื่อถึงทศวรรษ 1930 แล้ว มีชาวอินเดียมากกว่า 5 หมื่นคน คิดเป็นร้อยละ 9.2 ของประชากรสิงคโปร์ และจุดเด่นของกลุ่มพ่อค้า คือ การก่อตั้งหอการค้าอินเดีย สมาคมพ่อค้าสินธ์ จากนั้นในช่วงทศวรรษ 1940 ชาวมุสลิมจากอินเดียและอาหรับก็ได้ร่วมมือกันในทางสังคมด้วย (Liu 2014; Pillai 2017)

ดังนั้น ชาวอินเดียในสิงคโปร์ก่อนปี ค.ศ. 1947 จึงมีที่มาอันหลากหลาย ทั้งชนชั้น วรรณะ ตระกูล อาชีพ และศาสนา มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากผู้อพยพใหม่ ๆ และการขยายครอบครัวของคนเดิม ๆ ส่งผลให้เกิดการย้ายพื้นที่อย่างกระจายตัว และเกิดการก่อตั้งสมาคมและศาสนสถานประจำกลุ่มประจำตระกูลเพิ่มมากขึ้น

ในทศวรรษ 1920 นั้น แม้ว่าสิงคโปร์จะกลายเป็นฐานสำคัญหนึ่งของอังกฤษในเอเชียก็ตาม แต่กลับต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่พลิกผันอันเป็นผลพวงจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 1939-1945 และจากกระแสการเรียกร้องเอกราชของอาณานิคมทั้งหลาย จนนำไปสู่การประกาศเอกราชของอินเดียและปากีสถาน (รวมบังกลาเทศ) เมื่อ ค.ศ. 1947 และมาเลเซียขณะนั้นรวมสิงคโปร์ด้วย จนกระทั่งปี ค.ศ. 1957 ชาวอินเดียในมาเลเซียและสิงคโปร์ก็มีสถานภาพใหม่ เป็นพลเมืองของประเทศนั้นโดยไม่กลับมาตุภูมิ

มาตุภูมิและเชื้อสายของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย บรรพบุรุษมีที่มาจากดินแดนต่าง ๆ ของอนุทวีปอินเดีย ทำให้มีชุมชนย่อยภายในชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย กล่าวคือ ก) เชื้อสายทมิฬหรือชาวทมิฬ (Tamils) ครอบคลุมถึงบรรพบุรุษชาวทมิฬจากอินเดียและศรีลังกา ชาวทมิฬ

ส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู ก็เรียกว่าชาวฮินดู ชาวทมิฬจากอินเดียใต้ยังเรียกว่าชาวมัทราส (Madrasis) ตามชื่อศูนย์กลางอินเดียใต้⁴ ลักษณะเดียวกับชาวทมิฬจากศรีลังกาก็เรียกว่า ชาวทมิฬซีลอน (Ceylon Tamils) ทั้งนี้ ชาวทมิฬเป็นกลุ่มหลักที่มีจำนวนมากที่สุดของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ข) เชื้อสายปัญจาบหรือชาวปัญจาบ (Punjabis) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาซิกข์ ก็เรียกตามศาสนาว่าชาวซิกข์ (Sikhs) ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ชาวซิกข์เรียกชาวปัญจาบ ค) เชื้อสายมลายาลีหรือชาวมลายาลี (Malayalis) บรรพบุรุษมาจากรัฐเกรละ อินเดียใต้ฝั่งทะเลอาหรับ ง) เชื้อสายเบงกอล (Bengalis) หรือชาวเบงกอล บรรพบุรุษมาจากเขตเบงกอล⁵ ซึ่งก่อนและหลังปี ค.ศ. 1947 และหลังปี ค.ศ. 1971 มีบริบทที่ต่างกัน แบ่งเป็น ชาวเบงกอลมาจากรัฐเบงกอลตะวันตก ประเทศอินเดีย กับชาวบังกลาเทศมาจากประเทศบังกลาเทศ ซึ่งเป็นรัฐอิสระตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 จ) เชื้อสายอื่น ๆ ของเชื้อสายอินเดีย ได้แก่ เชื้อสายคุชราต (Gujratis) รัฐคุชราต ประเทศอินเดีย เชื้อสายสินธ์หรือซินธ์ (Sindhis) เขตสินธ์ ประเทศปากีสถาน และเชื้อสายปาร์ซี (Parsis) ประเทศปากีสถาน

พหุลักษณะในชุมชนชาวอินเดียนก่อนปี ค.ศ. 1947 ส่วนใหญ่ก็ได้ขับเคลื่อนตามกลุ่ม 4 ลักษณะ คือ กลุ่มตระกูล กลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มศาสนา และกลุ่มอาชีพ ซึ่งเป็นมูลฐานที่ส่งผลให้เกิดการก่อตั้งศาสนสถาน สมาคม มูลนิธิ กองทุน และสถาบันเฉพาะต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ พัฒนาและขยายเป็นกองทุนเพื่อการศึกษา กลุ่มสตรี สมาคมกีฬา เป็นต้น จากนั้นเมื่อพัฒนาการสำคัญเกิดขึ้นภายหลังจากการขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรมเมื่อปี ค.ศ. 1988 แล้ว ก็สนับสนุนให้ในปี ค.ศ. 1991 สามารถผนวกทุกเชื้อสายทุกลักษณะไว้ด้วยกัน ก่อตั้งเป็นสมาคมพัฒนาชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย กองทุนสนับสนุนกลุ่มชาติพันธุ์จากอนุทวีปอินเดีย

นอกจากพหุลักษณะภายในชุมชนชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียแล้ว เชื้อสายอินเดียนก็ยังได้ขยายครอบคลุมจากการสมรสข้ามเชื้อสาย ข้ามศาสนา จึงทำให้เกิดเป็นครอบครัวผสมเชื้อสายอินเดีย-จีน ยกตัวอย่างเช่น บิดาชาวทมิฬหรือชาวซิกข์ กับมารดาเชื้อสายจีน ทำให้บุตรหลานสามารถพูดได้หลายภาษา โดยเฉพาะพูดผสมภาษามลายูและภาษาฮกเกี้ยน (Visit Singapore 2020) ทั้งนี้ถือเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัว การผสมผสานในสังคมพหุลักษณะของสิงคโปร์ ในปัจจุบันก็มีนักการเมืองที่มาจากครอบครัวในลักษณะนี้ด้วยแล้ว

จากข้อมูลทางสถิติเมื่อปี ค.ศ. 2019 สิงคโปร์มีประชากร 5.7 ล้านคน แบ่งเป็นเชื้อสายจีน (C) ร้อยละ 74.4 เชื้อสายมาเลย์ (M) ร้อยละ 13.4 เชื้อสายอินเดีย (I) ร้อยละ 9 และเชื้อสายอื่น ๆ (O) ร้อยละ 3.2 (Singapore Department of Statistics 2019) ทั้งนี้ก็ให้เห็นถึงสัดส่วนของบรรพบุรุษชาวอินเดียนในสิงคโปร์ ปี ค.ศ. 1823 ที่มีร้อยละ 7 ของประชากรสิงคโปร์ทั้งหมดใน

⁴ ชาวทมิฬอินเดียมีศูนย์กลางที่เขตมัทราส (Madras) ฝั่งอ่าวเบงกอล เมื่อสถาปนาประเทศอินเดียปี ค.ศ. 1947 แล้ว ในปี ค.ศ. 1950 คงใช้ชื่อรัฐมัทราส จากนั้นสถาปนารัฐทมิฬนาฑู (Tamilnadu) ปี ค.ศ. 1956 ทำให้มัทราสเป็นเฉพาะชื่อเมือง เป็นเมืองเอกของรัฐ และเมื่อปี ค.ศ. 1996 ก็เปลี่ยนชื่อเป็น เจนไน (Chennai)

⁵ การแบ่งแยกประเทศระหว่างอินเดียนกับปากีสถานเมื่อปี ค.ศ. 1947 ได้ส่งผลให้ ก) ปัญจาบตะวันตก (West Punjab) อยู่ในการปกครองของปากีสถาน และปัญจาบตะวันออก (East Punjab) อยู่ในการปกครองของอินเดีย ข) ประเทศปากีสถาน ปี ค.ศ. 1947 มี 2 ดินแดน คือ ปากีสถานตะวันตก (West Pakistan) คือประเทศปากีสถานปัจจุบัน และเบงกอลตะวันออก (East Bengal) คือปากีสถานตะวันออก (East Pakistan) จากนั้นเมื่อปี ค.ศ. 1971 แยกเป็นประเทศบังกลาเทศ ค) เขตเบงกอล แบ่งเป็น เบงกอลตะวันตก (West Bengal) คือรัฐเบงกอลตะวันตก อินเดีย และเบงกอลตะวันออกคือบังกลาเทศ (หรือปากีสถานตะวันออกเดิม)

ขณะนั้น ต่อมาอีกราวสองศตวรรษก็ได้เห็นสัดส่วนของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ที่มีร้อยละ 9 ในปี ค.ศ. 2019

สิงคโปร์กับวิถีทางการเมืองการปกครอง ก่อนปี ค.ศ. 1965 และหลังปี ค.ศ. 1988

พัฒนาการของสิงคโปร์ในช่วงก่อนและหลังการเป็นรัฐอิสระเมื่อปี ค.ศ. 1965 และช่วงการขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรม ปี ค.ศ. 1988 เป็นสองจุดเปลี่ยนสำคัญ ผู้เขียนจำแนกเป็นวิถีทางการเมืองการปกครองตามรูปแบบกับนโยบายที่สิงคโปร์ขับเคลื่อนอยู่ เป็น 2 วิถีการ มีรายละเอียดพอสังเขป ดังนี้

วิถีการแรก : สิงคโปร์หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 จนถึงสิงคโปร์เป็นรัฐอิสระในปี ค.ศ. 1965 นั้น สิงคโปร์มีการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติ (Legislative Assembly) รวม 4 ครั้ง คือ ปี ค.ศ. 1948, 1951, 1955 และ 1959 ตำแหน่งสูงสุด คือ มุขมนตรี (Chief Minister) ในระหว่างนั้น พรรค PAP ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1954 และได้ลงสมัครครั้งแรกในการเลือกตั้งครั้งที่ 3 ปี ค.ศ. 1955 แต่พ่ายแพ้ให้กับพรรค LF ส่งผลให้เดวิด มาร์แชล (David Marshall) เชื้อสายยิว เป็นสมาชิกรัฐสภาเขตแคร์นฮิล (Cairnhill) ขึ้นเป็นมุขมนตรี แต่จากนั้น ในปี ค.ศ. 1956 ก็ได้ลาออกแล้วไปตั้งพรรค WP ต่อมา ปี ค.ศ. 1957 ลิม ยิว ฮ็อก (Lim Yew Hock) สมาชิกรัฐสภาเขตฮาเวลล็อก (Havelock) ขึ้นเป็นมุขมนตรี กระทั่งการเลือกตั้งครั้งที่ 4 ปี ค.ศ. 1959 พรรค PAP ได้ 43 ที่นั่ง จาก 51 ที่นั่ง ทำให้ ลี กวน ยู วัย 36 ปี สมาชิกรัฐสภาเขตตันจงปาร์ก ได้เป็นมุขมนตรี ดังนั้น ช่วงปี ค.ศ. 1948-1959 จึงได้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของพรรค PAP กับพรรค WP ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป และการเริ่มต้นของผู้นำสิงคโปร์เชื้อสายจีนก่อนการเป็นรัฐอิสระ

เมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963 เป็นวันสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซีย สิงคโปร์ ซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ จากนั้นเดือนตุลาคมได้จัดการเลือกตั้งในสิงคโปร์ พรรค PAP ได้ 37 ที่นั่ง จาก 51 ที่นั่ง ทำให้ ลี กวน ยู เป็นมุขมนตรีอีกครั้ง แต่ระยะนี้ การขับเคลื่อนการแบ่งแยกสิงคโปร์ได้ก้าวขึ้นถึงจุดสูงสุด ส่งผลให้วันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965 สิงคโปร์แยกเป็นรัฐอิสระจากสหพันธรัฐ และได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกก่อตั้งกลุ่มประเทศอาเซียน (ASEAN) ปี ค.ศ. 1967 เมื่อสิงคโปร์จัดการเลือกตั้งทั่วไป⁶ ปี ค.ศ. 1968 พรรค PAP ก็ได้ทุกที่นั่ง และจัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี กวน ยู

ในระหว่างนั้น เอ. พี. ราชา (A. P. Rajah) เชื้อสายทมิฬ อดีตเลขาธิการพรรค Singapore Progressive Party เป็นประธานรัฐสภารายที่ 1 (ช่วงปี ค.ศ. 1964-1966) จากนั้น กุมารสวามี⁷ เชื้อสายทมิฬ รองประธานรัฐสภา (ปี ค.ศ. 1966) ปีเดียวกัน ก็ได้เป็นประธานรัฐสภารายที่ 2 (ช่วงปี ค.ศ. 1966-1970) (Parliament of Singapore 2023)

สำหรับปี ค.ศ. 1970 รัฐบาลสิงคโปร์ได้ตั้งคณะกรรมการด้านสิทธิชนกลุ่มน้อยที่มีชื่อว่า “Presidential Council for Minority Rights” ที่มีกรรมการเป็นผู้แทนจากชุมชน และมีเจตนารมณ์เพื่อการปกป้องสิทธิของชนกลุ่มน้อยและการให้คำปรึกษาต่อรัฐบาล รัฐสภา การตราบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เป็นยุทธศาสตร์การสร้างสมดุลที่นำไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวภายใต้

⁶ รัฐสภาสิงคโปร์นการเลือกตั้งครั้งแรกจากสภานิติบัญญัติ เดือนธันวาคม ค.ศ. 1965 ส่วนการเลือกตั้งทั่วไป ปี ค.ศ. 1968 นับเป็นครั้งที่ 2 แต่เป็นครั้งแรกที่เกิดขึ้นภายหลังจากการสถาปนาเป็นรัฐอิสระ

⁷ Punch Coomaraswamy หรือนิยมเรียกกันว่า กุมารสวามี ซึ่งเป็นนามสกุลของชาวทมิฬ และสะกดได้หลายแบบ

การขับเคลื่อนบนพื้นฐานทางชาติพันธุ์ และสร้างระบบ “Group Representation Constituency” (GRC) โดยเป็นเขตเลือกตั้งแบบคณะ สวชนที่นั่งไว้สำหรับเชื้อสาย MIO ซึ่งกำหนดต้องว่าเป็นสมาชิกหนึ่งในคณะของเขตนั่น ๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 (Singapore, Public Service Division, Prime Minister's Office, 2015)

ลิงค์โปรกับระบบรัฐสภา และการเลือกตั้งทั่วไป ลิงค์โปรใช้ระบบเวสต์มินสเตอร์ (Westminster system) หรืออำนาจรวมศูนย์ที่รัฐสภา แบ่งเป็น 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นระบบสภาเดียว (unicameral) มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ฝ่ายบริหาร มีประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐ และฝ่ายตุลาการ มีหัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด (Singapore Parliament 2017)

ตามมาตรา 39 หมวด 6 บัญญัติที่มาสมาชิกจากการเลือกตั้งและการแต่งตั้ง ดังนี้

- แบบที่ 1 การเลือกตั้งทั่วไปตามระบบแบ่งเขต วาระ 5 ปี เขตเลือกตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (Parliamentary Elections Act) ปี ค.ศ. 1988 ด้วยเจตนารมณ์ให้มีสมาชิก 1 ใน 4 ของรัฐสภาเป็นอย่างน้อยมาจากเชื้อสาย MIO โดยแบ่งเป็น 2 เขต คือ เขตแบบ Single Member Constituency (SMC) เป็นเขตเลือกตั้งสมาชิกรายเดียว และเขตแบบ GRC (อธิบายไว้ข้างต้นแล้ว) เป็นเขตเลือกตั้งรายคณะ คณะละ 3-6 ราย โดยอย่างน้อย 1 ที่นั่งได้สงวนไว้สำหรับเชื้อสาย MIO ซึ่งแบ่งย่อยให้เฉพาะเชื้อสายมาเลย์ (M) เฉพาะเชื้อสายอินเดียกับเชื้อสายอื่น ๆ (IO)
- แบบที่ 2 Non-Constituency Members of Parliament (NCMP) เป็นการแต่งตั้ง โดยพิจารณาจากผลการเลือกตั้งทั่วไป ผู้ลงสมัครพรรคฝ่ายค้านที่แพ้เลือกตั้ง แต่ได้รับคะแนนสูง
- แบบที่ 3 Nominated Members of Parliament (NMP) เป็นการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 กำหนดไว้ไม่เกิน 9 ที่นั่ง วาระ 2 ปีครั้ง ทั้งนี้มีคณะกรรมการ “Special Select Committee of Parliament” ดำเนินการพิจารณา

ลิงค์โปรกับการเลือกตั้งทั่วไปก่อนปี ค.ศ. 1988 เมื่อเป็นรัฐอิสระแล้ว มีการเลือกตั้ง 5 ครั้ง (ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 1968 ถึงครั้งที่ 6 ปี ค.ศ. 1985) ใช้ระบบเขตเดียวเบอร์เดียว พรรค PAP ชนะทุกครั้ง ได้จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี กวน ยู ขณะที่เชื้อสายอินเดียก็เข้าวงการเมืองมากขึ้น ยกตัวอย่าง 4 ราย ดังนี้

- เอส. ธนะบาลัน (S. Dhanabalan) เชื้อสายทมิฬ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
- เอส. ราจารัตนาม (S. Rajaratnam) เชื้อสายทมิฬ (ศรีลังกา) ร่วมก่อตั้งพรรค PAP ได้เป็นรองนายกรัฐมนตรีรายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1980-1985 นับเป็นเชื้อสายอินเดียรายแรกที่เข้าดำรงตำแหน่งนี้ และเป็นรัฐมนตรีอาวุโสรายแรก ค.ศ. 1985-1988 (ตำแหน่งทั้งหก)
- ซี. วี. ดีวาน นแอร์ (C. V. Devan Nair) เชื้อสายมลายาลิ ร่วมก่อตั้งพรรค PAP ได้เป็นประธานาธิบดีรายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1981-1985 เป็นเชื้อสายอินเดียรายแรกที่เข้าดำรงตำแหน่งนี้
- เอส. ชยกุมาร (S. Jayakumar) เชื้อสายทมิฬ เป็นนักการเมืองรุ่นใหม่ที่จะกล่าวถึงถัดไป ส่วนพรรคฝ่ายค้านในขณะนั้นมี 3 พรรค คือ พรรค WP พรรค UPF และพรรค SDP แต่นักการเมืองเชื้อสายอินเดียที่เข้าร่วมกับพรรคฝ่ายค้านมีจำนวนไม่มากนัก และยังไม่เป็นที่โดดเด่น

ตารางที่ 1 พรรคการเมืองสิงคโปร์ (บางส่วนที่กล่าวถึงในบทความนี้)

ปีที่ก่อตั้งพรรค (ค.ศ.)	ชื่อพรรคการเมืองสิงคโปร์ (ภาษาอังกฤษ อักษรย่อ และเทียบชื่อภาษาไทย*)
1947-1956	Singapore Progressive Party (SPP)
1954-1960	Labour Front (LF)
1954	People's Action Party (PAP) พรรคกิจประชาชน
1957	Worker's Party (WP) พรรคแรงงาน
1975	United People's Front (UPF) พรรคแนวร่วมสามัคคีประชาชน
1980	Singapore Democratic Party (SDP) พรรคประชาธิปไตยสิงคโปร์
2001	Singapore Democratic Alliance (SDA) พรรคพันธมิตรประชาธิปไตยสิงคโปร์
2004	Singaporeans First ใช้ชื่อย่อ SingFirst
2019	Progress Singapore Party (PSP) พรรคสิงคโปร์ก้าวหน้า

หมายเหตุ ชื่อพรรคการเมืองเทียบภาษาไทยไว้ ซึ่งประมวลข้อมูลมาจากสำนักข่าวของไทย
ที่มา ผู้เขียนประมวลข้อมูล

วิจัยที่สอง : สิงคโปร์กับการเลือกตั้งทั่วไปด้วยระบบ GRC ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988

การเลือกตั้งตามระบบใหม่ครั้งแรก นับจากครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988 ถึงครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 (ครั้งปัจจุบัน) รวม 8 ครั้ง ซึ่งพหุวัฒนธรรมกับการเลือกตั้งทั่วไปทำให้ได้เห็นบทบาทเชื้อสายอินเดียอันหลากหลายเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในพัฒนาการเมือง โดยเฉพาะวิถีสองผู้เขียนพิจารณาตามทศวรรษ แต่จำแนก 2 ช่วงย่อย คือ ช่วงสองทศวรรษแรก ครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988 ถึงครั้งที่ 9 ปี ค.ศ. 1997 กับช่วงสองทศวรรษปัจจุบัน (ทศวรรษ 2000-2020) ครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 2001 ถึงครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 มีรายละเอียดดังนี้

วิจัยที่สอง (ช่วงแรก : ครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988 ถึงครั้งที่ 9 ปี ค.ศ. 1997)

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988 (วาระปี ค.ศ. 1989-1991) : เป็นการเลือกตั้งครั้งแรกตามระบบ GRC กำหนด 55 เขต แบ่งเป็น SMC 42 เขต กับ GRC 13 เขต รวม 81 ที่นั่ง ผลการเลือกตั้ง คือ พรรค PAP ได้ 80 ที่นั่ง สามารถจัดตั้งรัฐบาลที่มีนายกรัฐมนตรีลี กวน ยู (รัฐบาลระยะที่ 1) ส่วนพรรค SDP ได้ 1 ที่นั่ง เป็นฝ่ายค้าน

สำหรับสมาชิกสภาเชื้อสายอินเดียนั้น สังกัดฝ่ายรัฐบาลได้จากพรรค PAP เพียงพรรคเดียว รวม 5 รายจาก 4 เขต โดยกลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 4 ราย เช่น เอส. ชยกุมาร, เค. ชันมูกัม (K. Shanmugam) กลุ่มรองเป็นเชื้อสายปัญจาบ ซึ่งเป็นชาวซิกข์รายแรกของสิงคโปร์

นอกจากนี้ ยังมีพรรคอื่น ๆ ที่ไม่ได้รับเลือก ตัวอย่างเด่นเป็นพรรค UPF ที่มีชาวซิกข์ลงสมัคร 2 ราย

และในวาระนี้ เมื่อปี ค.ศ. 1990 ได้มีการเปลี่ยนผ่านผู้นำครั้งสำคัญของตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นับเป็นครั้งแรกนั่นคือ โก๊ะ จ๊ก ตง (Goh Chok Tong) เป็นนายกรัฐมนตรีรายที่ 2 เป็นสมัยที่ 1 โดยเป็นรัฐบาลระยะที่ 2 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 8

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 8 ปี ค.ศ. 1991 : กำหนด 36 เขต แบ่งเป็น SMC 21 เขต กับ GRC 15 เขต รวม 81 ที่นั่ง โดยพรรค PAP ได้ 77 ที่นั่ง จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีโก๊ะ สมัยที่ 2

ส่วนฝ่ายค้านได้ 4 ที่นั่งจากพรรค SDP 3 ที่นั่ง กับพรรค WP 1 ที่นั่ง เป็นครั้งแรกที่พรรคได้ที่นั่งตามระบบใหม่

สำหรับสมาชิกสภาเชื้อสายอินเดีย นั้น สังกัดฝ่ายรัฐบาลได้จากพรรค PAP เพียงพรรคเดียว รวม 6 รายจาก 5 เขต โดยกลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 5 ราย กลุ่มรองเป็นเชื้อสายปัญจาบ 1 ราย ส่วนพรรคอื่น ๆ มีนักการเมืองเชื้อสายอินเดียลงสมัครในฝ่ายค้าน แต่ไม่ได้รับเลือก

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 9 ปี ค.ศ. 1997 : กำหนด 24 เขต แบ่งเป็น SMC 9 เขต กับ GRC 15 เขต รวม 83 ที่นั่ง โดยพรรค PAP ได้ 81 ที่นั่ง จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีโกะ สมัยที่ 3 ส่วนฝ่ายค้านได้ 2 ที่นั่ง

สำหรับสมาชิกสภาเชื้อสายอินเดีย นั้น สังกัดฝ่ายรัฐบาล ได้จากพรรค PAP เพียงพรรคเดียว รวม 7 รายจาก 4 เขต โดยกลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 5 ราย กลุ่มรองเป็นเชื้อสายปัญจาบ 2 ราย

ในระหว่างนี้ เอส. อาร์. นาธาน (S. R. Nathan) เชื้อสายทมิฬ ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี รายที่ 6 (ช่วงปี ค.ศ. 1999-2011) รวม 12 ปี ยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองสิงคโปร์

ตารางที่ 2 สรุปผลการเลือกตั้งทั่วไปของสิงคโปร์ ครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988 ถึงครั้งที่ 9 ปี ค.ศ. 1997 รวม 3 ครั้ง

ครั้งที่-ปี ค.ศ.	ครั้งที่ 7 ปี ค.ศ. 1988	ครั้งที่ 8 ปี ค.ศ. 1991	ครั้งที่ 9 ปี ค.ศ. 1997
ที่นั่ง-เขต	81 ที่นั่ง 55 เขต	81 ที่นั่ง 36 เขต	83 ที่นั่ง 24 เขต
SMC (เขตรายเดียว)	42 เขต	41 เขต	9 เขต
GRC (เขตรายคณะ)	13 เขต	15 เขต	15 เขต
ฝ่ายรัฐ (ที่นั่ง)	80 ที่นั่ง = PAP	77 ที่นั่ง = PAP	81 ที่นั่ง = PAP
เชื้อสายอินเดีย (I)	5 ที่นั่ง	6 ที่นั่ง	7 ที่นั่ง
(กลุ่มย่อยได้ที่นั่ง)	(ทมิฬ 4 + ปัญจาบ 1)	(ทมิฬ 5 + ปัญจาบ 1)	(ทมิฬ 5 + ปัญจาบ 2)
ฝ่ายค้าน (ที่นั่ง)	1 ที่นั่ง = SDP	4 ที่นั่ง = SDP 3 + WP 1	2 ที่นั่ง = SDP + WP
สัดส่วนร้อยละ			
ฝ่ายรัฐบาล : ฝ่ายค้าน	98.77 : 1.23	95.06 : 4.94	97.59 : 2.41
เชื้อสายอินเดีย	6.17	7.41	8.43

ที่มา ผู้เขียนประมวลข้อมูล

วัฏจักรที่สอง (ช่วงที่สอง ทศวรรษ 2000-2020 : ครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 2001 ถึงครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020)

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 2001 : กำหนด 23 เขต แบ่งเป็น SMC 9 เขต กับ GRC 14 เขต รวม 84 ที่นั่ง โดยพรรค PAP 82 ที่นั่ง ได้จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีโกะ สมัยที่ 4 ส่วนพรรคฝ่ายค้านได้ 2 ที่นั่ง จากพรรค WP กับพรรคใหม่ SDA

สำหรับสมาชิกรัฐสภาเชื้อสายอินเดียนั้นมาจากคณะเขต โดยพรรค PAP 11 ราย คือ ก) กลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 9 ราย เช่น เอส. ชย कुमार, เค. ชันมูกัม, เอส. อิศวาร์ณ รวมถึงมีรายใหม่ คือ ทาร์มัน เชื้อสายทมิฬ กับอินทรานี (Indranee Thurai Rajah) สตรีเชื้อสายอินเดีย-จีน ข) กลุ่มรองเป็นเชื้อสายปัญจาบ 2 ราย

ในวาระนี้เป็นการเปลี่ยนผ่านผู้นำของตำแหน่งนายกรัฐมนตรีครั้งที่ 2 แบ่งเป็น ระยะที่ 1 รัฐบาลนายกรัฐมนตรีโก๊ะ ช่วงปี ค.ศ. 2001-2004 และระยะที่ 2 รัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี เซียน ลุง (สมัยที่ 1) พร้อมด้วย เอส. ชย कुमार เป็นรองนายกรัฐมนตรีรายที่ 7 ซึ่งสามารถเข้าถึงตำแหน่งทั้งหก ถือเป็นรายแรกของเชื้อสายอินเดียหรือเชื้อสายทมิฬจากระบบ GRC แต่เป็นรายที่สองนับจากการเป็นรัฐอิสระ

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ปี ค.ศ. 2006 : กำหนด 23 เขต แบ่งเป็น SMC 9 เขต กับ GRC 14 เขต รวม 84 ที่นั่ง โดยพรรค PAP ได้ 82 ที่นั่ง จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี สมัยที่ 2 ส่วนฝ่ายค้าน 2 ที่นั่ง ได้จากพรรค SDA 1 ที่นั่ง กับพรรค WP 1 ที่นั่ง และยังได้เพิ่มจากแบบ NCMP 1 ที่นั่ง รวมได้ 2 ที่นั่ง ดังนั้น ฝ่ายค้านได้ 3 ที่นั่ง และทำให้ได้สมาชิกรัฐสภาทั้งหมด 85 ที่นั่ง

สมาชิกรัฐสภาเชื้อสายอินเดีย 11 ราย แบ่งเป็น ก) แบบ NMP 2 ราย ข) เขตเลือกตั้ง 9 ราย โดยพรรค PAP ได้ 8 ราย จากกลุ่มหลักเชื้อสายทมิฬ 6 ราย กับกลุ่มรอง 2 ราย เชื้อสายมลายาลี กับเชื้อสายปัญจาบ ในวาระนี้ เอส. ชย कुमार เป็นสมาชิกรัฐสภาสมัยที่ 7 ได้เป็นรองนายกรัฐมนตรีสมัยที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 2007-2009 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 4 ค.ศ. 2019-2023 ทำให้สามารถเข้าถึงตำแหน่งทั้งหกได้อย่างต่อเนื่อง

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ปี ค.ศ. 2011 : กำหนด 27 เขต แบ่งเป็น SMC 12 เขต กับ GRC 15 เขต รวม 87 ที่นั่ง โดยพรรค PAP ได้ 81 ที่นั่ง จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี สมัยที่ 3 ส่วนฝ่ายค้าน พรรค WP ได้ 6 ที่นั่งจากเขต GRC ได้เพิ่มจากแบบ NCMP 2 ที่นั่ง รวมได้ 8 ที่นั่ง ทำให้สมาชิกรัฐสภาทั้งหมด 89 ที่นั่ง

นักการเมืองเชื้อสายอินเดียนสังกัด 3 พรรค แต่ได้ 2 พรรค รวม 10 ราย คือ ก) พรรค PAP 9 ราย กลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 5 ราย กลุ่มรองเป็นเชื้อสายมลายาลี 3 ราย กับเชื้อสายปัญจาบ 1 ราย ข) พรรค WP 1 รายคือ ปรีตัม สิงห์ (Pritam Singh) เชื้อสายปัญจาบ วัย 34 ปี เป็นเชื้อสายอินเดียนรายแรกในฝ่ายค้าน ได้เขตอัลจูนิดี (Aljunied) GRC6 ได้ร้อยละ 54.72 นับเป็นสมัยที่ 1 และเกิดจุดเริ่มต้นทศวรรษใหม่ของการเปลี่ยนแปลงดุลทางอำนาจทางการเมืองในประวัติศาสตร์ ทำให้ดุลทางอำนาจของพรรครัฐบาลเริ่มลดลงแล้ว ค) พรรค SDA ยังคงส่งนักการเมืองเชื้อสายปัญจาบลงสมัคร แต่ก็ยังไม่เคยได้รับการเลือกตั้งเลย

ในวาระนี้ ทาร์มันเป็นสมาชิกรัฐสภาสมัยที่ 3 ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรีและเป็นรองนายกรัฐมนตรีรายที่ 10 ควบตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ สามารถเข้าถึงตำแหน่งทั้งหกได้ ขณะเดียวกัน พรรค PAP ก็ได้ให้นักการเมืองรุ่นใหม่เชื้อสายทมิฬเพิ่มขึ้น มาจากสายทายาทผู้นำแนวร่วมก่อตั้งพรรค

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 13 ปี ค.ศ. 2015 : กำหนด 29 เขต แบ่งเป็น SMC 13 เขต กับ GRC 16 เขต รวม 89 ที่นั่ง โดยพรรค PAP ได้ 83 ที่นั่ง จัดตั้งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีลี สมัยที่ 4 ส่วนพรรค WP เป็นฝ่ายค้านพรรคเดียว ได้เขตอัลจูนิดี GRC 6 ที่นั่ง เป็นสมัยที่ 2 ได้ร้อยละ

50.96 และยังสามารถเพิ่มจากแบบ NCMP อีก 3 ที่นั่ง รวม 9 ที่นั่ง ทำให้สมาชิกสภาทั้งหมด 92 ที่นั่ง

นักการเมืองเชื้อสายอินเดียมาจากเขตเลือกตั้ง 10 ราย 2 พรรคคือ ก) พรรค PAP 9 ราย กลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 5 รายเดิม ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี บุคคลเด่น เช่น อินทราณี เป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ นับเป็นสตรีรายที่ 4 ของพรรค PAP และ เค. ชันมูกัม เป็นรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย เฉพาะทาร์มันได้เป็นรองนายกรัฐมนตรีสมัยที่ 2 (ตำแหน่งทิ้งหก) นอกจากนี้ ยังได้เชื้อสายทมิฬรุ่นใหม่อีก 2 ราย และกลุ่มรองเป็นเชื้อสายมลายาลี 2 ราย ข) พรรค WP ได้ 1 รายคือ ปรีตัม สิงห์ เชื้อสายปัญจาบ สมัยที่ 2

เฉพาะพรรคที่มีนักการเมืองเชื้อสายปัญจาบลงสมัคร ก็มีทั้งพรรคใหม่และพรรคเก่า รวม 3 พรรค คือ พรรค SDA พรรค WP และพรรค SingFirst

ความเคลื่อนไหวที่น่าสนใจในวัฏจักรที่สอง (ช่วงที่สอง) ผู้เขียนขอหยิบยกเรื่องที่มีนัยทางสังคมและการเมือง 2 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 การเลือกตั้งทั่วไปในทศวรรษ 2010 พรรค PAP ไม่มีเชื้อสายปัญจาบหรือชาวซิกข์ รุ่นใหม่ลงสมัครเลย ทำให้ เค. ชันมูกัม เป็นผู้แทนพรรคได้เข้าไปโน้มน้าวที่ชุมชนและชวนให้เข้าร่วมงานทางการเมือง คาดหวังจะเพิ่มสัดส่วนนักการเมืองชาวซิกข์ (Ho and Raguraman 2020) ผู้เขียนติดตามข้อมูลนี้ก็พบว่า การเชิญชวนยังไม่เป็นผล ส่งผลให้พรรค PAP ไม่มีนักการเมืองจากชุมชนซิกข์ในการเลือกตั้งทั่วไปอีกหลายครั้ง

เรื่องที่ 2 เมื่อปี ค.ศ. 2019 (ปีก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ปี ค.ศ. 2020) ได้มีประเด็นเรื่องนายกรัฐมนตรีที่ไม่ใช่เชื้อสายจีน (non-Chinese) ถือเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึงมาก ขอยกตัวอย่างจากสังคมออนไลน์ Blackbox ของ Yahoo Singapore ที่มีผู้แสดงความคิดเห็นเกือบ 2 หมื่นราย ส่วนใหญ่ให้การยอมรับทาร์มัน เชื้อสายทมิฬ ถือว่าเป็นบุคคลที่น่าจะสามารถเป็นนายกรัฐมนตรีหรือผู้นำประเทศได้ (Romero 2020) ทว่า ทาร์มันได้ออกมาปฏิเสธต่อสื่อมวลชน ขณะเดียวกันรายการฟอรัมของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง (Nanyang Technological University) ก็เคยตั้งคำถามในทำนองที่ว่า จะมีใครที่ไม่ใช่เชื้อสายจีนสามารถเป็นนายกรัฐมนตรี ขณะนั้น เฮง สวี เคียต (Heng Swee Keat) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แสดงความเห็นว่าเป็นคนรุ่นเก่ายังไม่พร้อมที่จะเห็นนายกรัฐมนตรีที่ไม่ใช่เชื้อสายจีน น่าจะยังต้องรอเวลาที่เหมาะสมให้มหาชนเข้าใจเพียงพอ คาดหวังไว้เช่นนั้น (Ting 2019)

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 : จากการประกาศยุบสภาเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน และกำหนดให้มีการจัดการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม ท่ามกลางวิกฤตการณ์ของการแพร่ระบาดไวรัสโควิด-19 แต่เพื่อให้รัฐบาลใหม่จะได้ขับเคลื่อนแก้ไขปัญหาที่เป็นผลกระทบจากสถานการณ์

รายละเอียดสำคัญของการเลือกตั้งทั่วไปขอแบ่งเป็น 5 ข้อ ดังนี้

ข้อ 1 กำหนด 31 เขต แบ่งเป็น SMC 14 เขต/ที่นั่ง กับเขต GRC 17 เขต มี 79 ที่นั่ง รวมทั้งหมด 93 ที่นั่ง โดยที่ ก) เขตที่สงวนสำหรับเชื้อสายมาเลย์ 11 เขต 50 ที่นั่ง ข) เขตที่สงวนสำหรับเชื้อสายอินเดียและเชื้อสายอื่น ๆ รวม 6 เขต⁸ 29 ที่นั่ง ในครั้งนี้ผู้มีสิทธิ 2,653,942 ราย

⁸ ชื่อเขตเลือกตั้ง คือ อังโมเกียว (Ang Mo Kio) ฮอลแลนด์-บูกิตติมาห์ (Holland-Bukit Timah) จูรง (Jurong) นีซุน (Nee Soon) ทันจงปาร์ (Tanjong Pagar) และเวสต์โคสต์ (West Coast)

(15 เมษายน ค.ศ. 2020) ผู้ใช้สิทธิออกเสียง 2,489,793 ราย ร้อยละ 95.81 (Elections Department Singapore 2020) ถือเป็นสัดส่วนที่สูงเป็นประวัติศาสตร์⁹ สะท้อนให้เห็นถึงการตื่นตัวทางการเมืองที่เพิ่มสูงมาก ท่ามกลางสถานการณ์โรคระบาด

ข้อ 2 พรรคการเมือง 11 พรรค ผู้สมัครอิสระ รวม 192 ราย แบ่งเป็นพรรครัฐบาล 1 พรรค ส่งครบทุกเขต ส่วนฝ่ายค้าน 10 พรรค เป็นครั้งแรกที่มีพรรคมากที่สุด แต่สามารถลงสมัครได้บางเขต ทำให้พรรค PAP ได้พบคู่แข่งจากพรรคที่ไม่ซ้ำกัน

ข้อ 3 ผลการเลือกตั้ง ดังนี้ ก) ลำดับที่ 1 พรรค PAP ได้ 83 ที่นั่ง ร้อยละ 61.24 ได้เขต SMC 13 ที่นั่ง กับเขต GRC 70 ที่นั่ง ความนิยมร้อยละ 8.62 ซึ่งลดลง ข) ลำดับที่ 2 พรรค WP ได้ 10 ที่นั่ง ร้อยละ 11.22 จาก SMC และ GRC¹⁰ ความนิยมร้อยละ 10.74 ได้เพิ่มขึ้น โดยที่เขตอัลจูนิต GRC5 ได้ร้อยละ 59.95 เป็นสมัยที่ 3 มีร้อยละที่เพิ่มขึ้นจากครั้งก่อน และได้เขตใหม่เซงกัง (Sengkang) GRC4 ซึ่งเป็นเขตที่ 2 ของ GRC ได้ร้อยละ 52.12 ทำให้เป็นพรรคแรกของฝ่ายค้านที่ได้ที่นั่งสูงสุด ค) ลำดับที่ 3 พรรค PSP ได้ร้อยละ 10.18 ทำให้เข้าเกณฑ์ได้ 2 ที่นั่งเพิ่มจากแบบ NCMP ที่เขตเวสต์โคสต์ (West Coast) GRC5 ซึ่งได้ร้อยละ 48.32 (ส่วนพรรค PAP¹¹ ได้ร้อยละ 51.68 ทั้งสองพรรคต่างกัน 3.36) ดังนั้น พรรค WP กับพรรค PSP จึงเป็นฝ่ายค้านที่มีที่นั่งสูงสุดเป็นประวัติศาสตร์ 12 ที่นั่ง

ข้อ 4 นายกรัฐมนตรีเป็นสมัยที่ 5 วัย 68 ปี และปรีตัม สิงห์ เชื้อสายอินเดีย วัย 44 ปี เป็นผู้นำฝ่ายค้านสมัยที่ 1 โดยสมาชิกรัฐสภาประกอบพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 2020

ข้อ 5 นักการเมืองเชื้อสายอินเดียมาจาก 2 พรรค คือ ก) พรรค PAP ได้ 7 ราย กลุ่มหลักเป็นเชื้อสายทมิฬ 5 ราย ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี บุคคลเด่นคือ เค. ชันมูกัม เป็นสมัยที่ 8 ได้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยควบกระทรวงกฎหมาย และทหารมัมเป็นสมัยที่ 5 ได้เป็นรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 5 ยังคงอยู่ในตำแหน่งทั้งหก ส่วนกลุ่มรองเป็นเชื้อสายมลายาลี 2 ราย ข) พรรค WP คือ ปรีตัม สิงห์ เป็นสมัยที่ 3

เหตุการณ์ปัจจุบันของรัฐบาลสิงคโปร์ (พรรค PAP)

เหตุการณ์สำคัญภายหลังการเลือกตั้งครั้งทั่วไปที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 และก่อนการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 15 (กำหนดไว้ในปี ค.ศ. 2025) นั่นคือ การเปลี่ยนผ่านผู้นำฝ่ายนิติบัญญัติตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของพรรค PAP เป็นครั้งที่ 3 เฉพาะครั้งนี้มีลำดับเวลาสำคัญ คือ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2023 พรรค PAP โดยนายกรัฐมนตรีได้ประกาศชื่อที่ว่านายกรัฐมนตรีรายถัดไปในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 15 คือ ลอร์เรนซ์ หว่อง (Lawrence Wong) ขณะนั้นเป็นรองนายกรัฐมนตรีรายที่ 12 (ช่วงปี ค.ศ. 2022-2024) และราว 6 เดือนต่อมา เมื่อวันที่ 15 เมษายน

⁹ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 มีผู้ใช้สิทธิทุกครั้งอยู่ในช่วงร้อยละ 93-95 และเคยสูงสุดเมื่อปี ค.ศ. 1991 ร้อยละ 95.03 ยกเว้นปี ค.ศ. 1997 ร้อยละ 95.91 แต่เป็นครั้งแรกที่มีผู้ลงทะเบียนใช้สิทธิไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ทำให้มีผู้ใช้สิทธิสูง

¹⁰ พรรค WP ได้ 3 เขต ดังนี้ ก) เขตเฮงกัง (Hougang) SMC ได้เป็นสมัยที่ 1 ได้ร้อยละ 61.19 คือ เดนนิส ตัน (Dennis Tan) ซึ่งเคยได้ที่นั่งแบบ NCMP ปี ค.ศ. 2015 ข) เขตใหม่เซงกัง (Sengkang) GRC4 ส่งสมาชิกรุ่นใหม่ทั้งชายและหญิง เช่น ดร.จามุส ลิม (Dr. Jamus Lim) ที่ เป็นดาวรุ่งจากเวทีติเบต แต่ก็มีสมาชิกหญิงที่กลายเป็นดาวร่วง จากประเด็นเรื่องการแสดงความคิดเห็นในโลกออนไลน์ เขตนี้เดิมเป็นฐานเสียงของอดีตรัฐมนตรีพรรค PAP ค) เขตอัลจูนิต (Aljunied) GRC5 (เดิมมี 6 ที่นั่ง) เป็นเขตของเลขาธิการพรรค WP

¹¹ เขตเวสต์โคสต์ (West Coast) GRC เป็นเขตของอดีตรัฐมนตรี เชื้อสายอินเดีย พรรค PAP (ปี ค.ศ. 2024) ได้ลาออกจากกรรณียังคงมีคดียุติธรรม ส่วนพรรค PSP เป็นของอดีตรัฐมนตรีประธานาธิบดีเมื่อปี ค.ศ. 2011 และเคยเป็นทีมของพรรค PAP มาก่อน

ตารางที่ 3 สรุปผลการเลือกตั้งทั่วไปสิงคโปร์ ครั้งที่ 10-14 ช่วงปี ค.ศ. 2001-2020 (5 ครั้ง)

ครั้งที่ ปี ค.ศ.	ครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 2001	ครั้งที่ 11 ปี ค.ศ. 2006	ครั้งที่ 12 ปี ค.ศ. 2011	ครั้งที่ 13 ปี ค.ศ. 2015	ครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020
ที่นั่งกำหนด/เขต (+ที่นั่งได้เพิ่ม)	84 ที่นั่ง 23 เขต	84 ที่นั่ง 23 เขต (+1 = 85 ที่นั่ง)	87 ที่นั่ง 27 เขต (+2 = 89 ที่นั่ง)	89 ที่นั่ง 29 เขต (+3 = 92 ที่นั่ง)	93 ที่นั่ง 29 เขต (+2 = 95ที่นั่ง)
SMC (เขต/ที่นั่ง)	9 เขต	9 เขต	12 เขต	13 เขต	14 เขต
GRC	14 เขต	14 เขต	15 เขต	16 เขต	79 ที่นั่ง 17 เขต
ฝ่ายรัฐบาล เชื้อสายอินเดีย (กลุ่มย่อย)	82 ที่นั่ง = PAP 11 ที่นั่ง = I (ทมิฬ 9 + ปัญจาบ 2)	81 ที่นั่ง = PAP 8 ที่นั่ง = I (ทมิฬ 6 + ปัญจาบ 1 + มลายาลี 1)	81 ที่นั่ง = PAP 9 ที่นั่ง = I (ทมิฬ 5 + มลายาลี 3 + ปัญจาบ 1)	83 ที่นั่ง = PAP 9 ที่นั่ง = I (ทมิฬ 7 + มลายาลี 2)	83 ที่นั่ง = PAP (SMC13 + GRC70) 7 ที่นั่ง = I (ทมิฬ 5 + มลายาลี 2)
ฝ่ายค้านได้ที่นั่ง และจากพรรค	2 ที่นั่ง SDP+WP	2 ที่นั่ง (ได้ 3) SDP+WP	6 ที่นั่ง (ได้ 8) WP (GRC)	6 ที่นั่ง (ได้ 9) WP (GRC)	10 ที่นั่ง (ได้ 12) WP (SMC+GRC9)
ได้เพิ่มNCMP	-	WP+1	WP+2	WP+3	PSP+2
เชื้อสายอินเดีย	-	-	-	1 ที่นั่ง (ปัญจาบ)	1 ที่นั่ง (ปัญจาบ)
ร้อยละ รัฐ : คำน	97.62 : 2.38	96.43 : 3.57	91 : 9	90.22 : 9.78	87.37 : 12.63
ร้อยละของเชื้อสาย อินเดีย	13.09	9.52	10.34	11.23	8.99
จุดเด่นเชื้อสาย อินเดีย	รองนายกฯ	รองนายกฯ + รมต.อาวุโส	รองนายกฯ + ฝ่ายค้าน	รองนายกฯ + รมต. + ฝ่าย ค้าน	รมต. + ผู้นำฝ่ายค้าน

ที่มา ผู้เขียนประมวลข้อมูล

ค.ศ. 2024 นายกรัฐมนตรีได้ประกาศสละตำแหน่งด้วยวัย 72 ปี (ช่วงปี ค.ศ. 2004-2024 รวม 24 ปี) และเป็นรัฐบาลระยะที่ 1 ดังนั้น เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 2024 นายกรัฐมนตรีห้วงวัย 51 ปี เข้าพิธีสาบานตนเป็นรัฐบาลระยะที่ 2 (นายกรัฐมนตรีรายที่ 4 สมัยที่ 1)

เมื่อย้อนกลับไปพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของเชื้อสายจีน พรรค PAP ช่วงเปลี่ยนผ่านครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 2004 จากรัฐบาลระยะที่ 1 นายกรัฐมนตรีโก๊ะ สุริยาละระยะที่ 2 นายกรัฐมนตรีลี เซียน ลุง เกิดขึ้นก่อนการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ปี ค.ศ. 2006 ซึ่งเป็นครั้งเดียว

ที่แต่งตั้งรองนายกรัฐมนตรีเชื้อสายทมิฬให้เข้าสู่อำนาจหนึ่งในตำแหน่งทั้งหก แต่การเปลี่ยนผ่านนายกรัฐมนตรีห้วง ปี ค.ศ. 2024 รัฐบาลระยะที่ 2 ก่อนการเลือกตั้งครั้งหน้า ที่ไม่ได้แต่งตั้งรองนายกรัฐมนตรีเชื้อสายอินเดีย ดังนั้น การเปลี่ยนผ่านนายกรัฐมนตรีจึงเห็นถึงวัฏจักรทางอำนาจของเชื้อสายอินเดียในวัฏจักรที่สอง ได้เข้าถึงตำแหน่งดังกล่าวเป็นครั้งแรก

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสิงคโปร์ ปี ค.ศ. 2023

ตำแหน่งประธานาธิบดีสิงคโปร์หลังการสถาปนาเป็นรัฐอิสระ ปี ค.ศ. 1965 ในวัฏจักรแรกนั้นเป็นการเลือกตั้งโดยรัฐสภา รวม 4 รายแรก ในจำนวนนี้ ซี. วี. ตีวาน เชื้อสายมลายาลี เป็นผู้ร่วมก่อตั้งพรรค PAP ได้เป็นประธานาธิบดีรายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1981-1985 จากนั้น เมื่อได้ขับเคลื่อนนโยบายพหุสังคมวัฒนธรรม ปี ค.ศ. 1988 แล้ว ก็เริ่มวัฏจักรที่สอง เป็นการเลือกตั้งทั่วไป นับจากประธานาธิบดีรายที่ 5 นั่นคือ การเลือกตั้งปี ค.ศ. 1999 แต่ครั้งนี้ไม่มีคู่แข่ง ก็ทำให้ เอส. อาร์. นาธาน เชื้อสายทมิฬ ได้เป็นประธานาธิบดีรายที่ 6 นาน 12 ปี ช่วงปี ค.ศ. 1999-2011 นอกจากนี้ก็ยังมีรักษาการประธานาธิบดี ช่วงวันที่ 1-14 กันยายน ค.ศ. 2017 คือ เจ. วาย. ปิลไล ขณะนั้นเป็นประธานคณะที่ปรึกษาประธานาธิบดี (Council of Presidential Advisers)

ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีรายที่ 9 วันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 2023 ทาร์มัน วัย 66 ปี ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีด้วยคะแนนร้อยละ 70.41 (Government of Singapore 2023) ซึ่งก่อนหน้านี้เคยเป็นรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 5 (การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 14) แล้วลาออกจากพรรค PAP ก่อนลงสมัครชิงตำแหน่ง

ดังนั้น ประธานาธิบดีสิงคโปร์ 9 ราย มีเชื้อสายอินเดีย 3 ราย (ไม่นับการรักษาการ) เป็นการเข้าตำแหน่งจากการเลือกตั้งโดยรัฐสภา (1 ราย ตามวัฏจักรแรก) และจากการเลือกตั้งทั่วไป (3 ราย ตามวัฏจักรที่สอง) มีลำดับเวลาการเข้าครองอำนาจนาน 18 ปี จากทั้งหมด 58 ปี (ช่วงปี ค.ศ. 1965-2023) คิดเป็นประมาณร้อยละ 31 คือ รายที่ 3 นาน 5 ปี ช่วงปี ค.ศ. 1981-1985 รายที่ 6 นาน 12 ปี ช่วงปี ค.ศ. 1999-2011 และรายที่ 9 กำหนดวาระวันที่ 14 กันยายน ปี ค.ศ. 2023-2029 รวม 5 ปี ขณะเดียวกันก็จะเห็นได้ว่า เชื้อสายทมิฬกับเชื้อสายมลายาลีเป็นเชื้อสายอินเดียที่มีบทบาททางการเมืองการปกครองมากกว่าเชื้อสายอินเดียอื่น ๆ ถือเป็นกลุ่มหลักกับกลุ่มรองของชุมชนเชื้อสายอินเดียในสิงคโปร์

สรุปการเข้าสู่ตำแหน่งอำนาจสูงสุดทั้งหก

ในตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดทั้งหกนั้น มีเชื้อสายอินเดีย 8 รายเข้าถึง 5 ตำแหน่ง คือ ประธานาธิบดี รัฐมนตรีอาวุโส รองนายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา และหัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุด รายละเอียดตามวัฏจักร ดังนี้

วัฏจักรแรก เฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1964-1988 เชื้อสายอินเดีย 4 ราย เข้าถึง 4 ตำแหน่ง คือ ก) เอ. พี. ราชา ประธานรัฐสภารายที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 1964-1966 ข) กุมารสวามี ประธานรัฐสภา รายที่ 2 ช่วงปี ค.ศ. 1966-1970 ค) เอส. ราชาเรตน์ม รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1980-1985 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 1985-1988 ง) ซี. วี. ตีวาน ประธานาธิบดี รายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1981-1985

ทั้งนี้ เรียงลำดับเวลาได้ดังนี้ ก) ประธานรัฐสภา รายที่ 1-2 ช่วงปี ค.ศ. 1964-1970 ข) รองนายกรัฐมนตรี รายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1980-1985 ค) ประธานาธิบดี รายที่ 3 ช่วงปี ค.ศ. 1981-1985 ง) รัฐมนตรีอาวุโส รายที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 1985-1988

วัฏจักรที่สอง (หลังปี ค.ศ. 1988) แบ่งตามอำนาจ 3 ฝ่าย รวม 4 ราย โดยได้เข้าถึง 4 ตำแหน่ง ดังนี้

- อำนาจฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) คือ ก) เอส. ชย कुमार รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 7 ช่วงปี ค.ศ. 2007-2009 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 2009-2011 ข) ทาร์มัน รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 10 ช่วงปี ค.ศ. 2011-2020 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 5 ช่วงปี ค.ศ. 2020-2023
- อำนาจฝ่ายตุลาการ (ศาล) คือ สุนทเรศ หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุดรายที่ 4 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2012
- อำนาจประมุข คือ ก) เอส. อาร์. นาธาน ประธานาธิบดีรายที่ 6 ช่วงปี ค.ศ. 1999-2011 ข) ทาร์มัน ประธานาธิบดีรายที่ 9 ช่วงปี ค.ศ. 2023-2029

ทั้งนี้ การเข้าถึง 4 ตำแหน่ง รวม 7 ครั้ง นาน 3 ทศวรรษ ช่วงปี ค.ศ. 1999-2029 (นับรวมปีที่ได้ระบวาระไว้) เรียงลำดับเวลาดังนี้ ก) ประธานาธิบดีรายที่ 6 ช่วงปี ค.ศ. 1999-2011 ข) รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 7 ช่วงปี ค.ศ. 2007-2009 ค) รัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 2009-2011 ง) หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุดรายที่ 4 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2012 ถึงปัจจุบัน จ) รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 10 ช่วงปี ค.ศ. 2011-2020 ฉ) รัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 5 ช่วงปี ค.ศ. 2020-2023 ช) ประธานาธิบดีรายที่ 9 ช่วงปี ค.ศ. 2023-2029

กรณีศึกษาเชื้อสายอินเดีย : ผู้เขียนพิจารณานำเสนอบุคคลต้นแบบชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียในทางการเมืองการปกครอง 3 กรณีศึกษา ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 เอส. ชย कुमार ขณะวัย 41 ปี ได้ลงเลือกตั้งในนามพรรค PAP และเมื่อปี ค.ศ. 1980 ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ช่วงปี ค.ศ. 1984-2004 นับเป็นเชื้อสายอินเดียรายที่ 2 ที่เข้าดำรงตำแหน่งทั้งหก ถึง 2 ตำแหน่งอย่างต่อเนื่อง คือ รองนายกรัฐมนตรีรายที่ 7 ช่วงปี ค.ศ. 2004-2009 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 4 ช่วงปี ค.ศ. 2009-2011 ดังนั้น วิธีการเมืองของตัวแบบจึงจะเห็นได้ 3 ลำดับ คือ เริ่มต้นจากการเป็นสมาชิกรัฐสภาและได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรีเป็นรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และ/หรือรัฐมนตรีอาวุโส

กรณีศึกษาที่ 2 ทาร์มัน ขณะวัย 44 ปี ได้ลงเลือกตั้งกับพรรค PAP เขตจอร์จ GRC5 คือ ครั้งที่ 10 ปี ค.ศ. 2001 ขณะนั้นเป็นเขตใหม่ที่ต้องมีสมาชิกอย่างน้อย 1 รายมาจากเชื้อสายอินเดียหรือเชื้อสายอื่น ๆ (IO) ทำให้เขตนี้ คณะนี้ และครั้งนั้นนับเป็นปีเริ่มต้นของประธานาธิบดีรายที่ 8-9 ซึ่งอยู่ในคณะเดียวกันถึง 3 สมัย (ปี ค.ศ. 2001, 2006 และ 2011) ดังนั้น วิธีการเมืองของตัวแบบจึงจะเห็นถึง 4 ลำดับ คือ ก) ทศวรรษ 2000 เป็นสมาชิกรัฐสภา พรรค PAP ข) ทศวรรษ 2010 ได้เป็นรัฐมนตรี ค) ได้เป็นรองนายกรัฐมนตรีรายที่ 10 ช่วงปี ค.ศ. 2011-2019 และรัฐมนตรีอาวุโสรายที่ 5 ช่วงปี ค.ศ. 2019-2023 ทั้งสองตำแหน่งนี้นับเป็นเชื้อสายอินเดียรายที่ 3 ง) ทศวรรษ 2020 ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีรายที่ 9

กรณีศึกษาที่ 3 ปรีตัม สิงห์ ขณะวัย 34 ปี ได้ลงเลือกตั้งในนามพรรค WP ครั้งที่ 12 ปี ค.ศ. 2011 เขตอัลจูนิด GRC ซึ่งได้เขตนี้เป็นครั้งที่ 1 และต่อเนื่องถึงครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 ในระหว่างนั้น ปี ค.ศ. 2018 ได้เป็นเลขาธิการพรรค ส่งผลให้สิงคโปร์มีผู้นำพรรคที่ไม่ใช่เชื้อสายจีนอีกครั้งหนึ่ง ส่วนครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 ก็ได้พิสูจน์ถึงศักยภาพผู้นำพรรคที่ประสบความสำเร็จได้ 3 เขต 10 ที่นั่ง โดยได้เขตใหม่เซงกิง GRC ทำให้ปรีตัมเป็นผู้นำฝ่ายค้านที่มีที่นั่งสูงสุดใน

ประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์

บทวิเคราะห์

ผลวิเคราะห์แบ่งเป็น 3 ประการ คือ ก) วิถีกับพัฒนาการเมืองของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ข) จุดเด่นและจุดอ่อนของเขต GRC ค) เสถียรภาพ การเปลี่ยนแปลง และแนวโน้มข้ามทศวรรษของฝ่ายค้าน ดังนี้

ประการที่ 1 วิถีกับพัฒนาการเมืองของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย

จากตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดทั้งหกนั้น ในวัฏจักรแรก ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1964 เชื้อสายอินเดียเริ่มเข้าถึง 4 ตำแหน่ง ส่วนในวัฏจักรที่สอง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 เข้าถึง 4 ตำแหน่ง ขอวิเคราะห์ตาม 4 ช่วงเวลา ดังนี้ ก) ช่วงสองทศวรรษแรกของการขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรมและระบบ GRC แบ่งเป็น ระดับชาติ เป็นการจัดระบบและกำหนดสร้างปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้เชื้อสายอินเดีย ชุมชนลำดับที่ 3 ได้เข้าสู่อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหาร ส่วนระดับชุมชน ถือเป็นจุดเริ่มต้นชัดเจนให้กับพลักษณ์ของเชื้อสายอินเดีย จะเห็นนักการเมืองใหม่จากเชื้อสายปัญจาบ ข) ทศวรรษ 2000 เชื้อสายอินเดียได้เข้าถึงอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติราวร้อยละ 10 แต่เป็นของพรรค PAP ที่มีนักการเมืองเชิงพลักษณ์ จะเห็นถึงจุดเริ่มต้นของนักการเมืองเชื้อสายอินเดียในคณะรัฐมนตรี เป็นจุดเริ่มต้นในการเข้าสู่วิถีสถาบันซึ่งเข้าใกล้ 2 ตำแหน่งจากตำแหน่งทั้งหก ค) ทศวรรษ 2010 มีนักการเมืองเชื้อสายอินเดียเพิ่มขึ้นจากหลายพรรค เป็นครั้งแรกที่มีทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน จะเห็นได้ถึงข้อเด่นของพรรค WP ได้ที่นั่งเขต GRC 1 เขต คู่กับได้เชื้อสายปัญจาบ และข้อเด่นของพรรค PAP มีเชื้อสายทมิฬเป็นหลัก เชื้อสายมลายาลีเป็นรอง ซึ่งแทนที่เชื้อสายปัญจาบจากช่วงสองทศวรรษแรก ง) ทศวรรษ 2020 ผลการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 14 เชื้อสายปัญจาบได้ขึ้นเป็นผู้นำฝ่ายค้าน เป็นครั้งแรกที่ฝ่ายค้านได้ที่นั่งมากที่สุด ในประวัติศาสตร์สิงคโปร์ ได้ 12 ที่นั่งจาก 93 ที่นั่ง คิดเป็นร้อยละ 12.63 ของรัฐสภา

กรณีศึกษาบุคคลต้นแบบเชื้อสายอินเดีย ขอวิเคราะห์ลำดับการเข้าตำแหน่งด้วย 2 วิถี คือ ก) การเป็นประธานาธิบดีแบบเดิม จากการเลือกตั้งโดยรัฐสภา และแบบปัจจุบันจากการเลือกตั้งโดยประชาชน อย่างไรก็ตาม ก่อนการที่จะได้เข้าถึงตำแหน่งนี้ เคยดำรงตำแหน่งอื่นที่มีอำนาจสูงมาก่อน ข) การเป็นรองนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีอาวุโส จะเห็นเฉพาะระบบของพรรค PAP ตำแหน่งที่สัมพันธ์กันระหว่างรองนายกรัฐมนตรีกับนายกรัฐมนตรี ก่อนได้เป็นรัฐมนตรีอาวุโส อีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า หากไม่เคยเป็นรองนายกรัฐมนตรี ก็มีโอกาสน้อยที่จะเป็นรัฐมนตรีอาวุโส ดังนั้น ประธานาธิบดีรายที่ 9 เคยเป็นสมาชิกพรรค PAP จึงมีพัฒนาการเมืองชัดเจน มีลำดับการเข้าถึงอำนาจที่เริ่มจากสมาชิกรัฐสภา รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโสในช่วงสามทศวรรษเศษ ถือเป็นที่สุดของเชื้อสายอินเดีย หากมุ่งเข้าตำแหน่งประมุข ก็ต้องสละตำแหน่งทางการเมือง ท่านจึงเป็นบุคคลต้นแบบ เป็นตัวเลือกของเชื้อสายอินเดียท่านเดียว

ปัจจุบัน คณะรัฐมนตรีสิงคโปร์ระยะที่ 1 ช่วงปี ค.ศ. 2020-2024 มีเชื้อสายอินเดียได้เข้าร่วม แต่ระยะที่ 2 ปี ค.ศ. 2024 ยังไม่มีรองนายกรัฐมนตรีเชื้อสายอินเดีย อาจรอผลการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 15 หากยังไม่มีอีก ก็จะทำให้เชื้อสายอินเดียว่างเว้นจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ขณะที่ผู้นำฝ่ายค้านเป็นเชื้อสายปัญจาบ ถือว่ามีบทบาทเด่นมาก ด้วยการได้เขต GRC ถึง 2 เขต แต่ก็อาศัยระยะเวลาร่วมทศวรรษ อย่างไรก็ตาม ในทศวรรษ 2020 ถือเป็นยุคทองของชุมชนเชื้อ

สายอินเดียในสิงคโปร์ ที่มีทั้งบุคคลต้นแบบและบุคคลอยู่ในตำแหน่งทั้งหก ครองอำนาจทั้งสามฝ่าย และมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นในรัฐสภา

การเลือกเข้าสู่วิถีการเมืองของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย : การเข้าสู่วิถีการเมืองของแต่ละเชื้อสายย่อมมีบริบทที่ต่างกัน คือ ก) เชื้อสายทมิฬเป็นกลุ่มหลักของเชื้อสายอินเดียในพรรค PAP จะเห็นวิถีการเมืองที่ชัดเจนตั้งแต่ทศวรรษ 2010 คือ การเป็นสมาชิกในคณะเขต GRC ทำให้ได้อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ ได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรีซึ่งทำให้ได้อำนาจฝ่ายบริหาร ข) เชื้อสายมลายาลีเป็นกลุ่มรองที่เข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในพรรค PAP ซึ่งส่วนใหญ่มีภูมิหลังมาจากทายาทตระกูลเก่าแก่ของพรรค ค) เชื้อสายปัญจาบ โดยพรรค PAP ไม่ได้เชื้อสายย่อยนี้ หันไปคัดสรรเชื้อสายมลายาลีแทน ส่วนพรรค WP ได้ผู้นำที่เป็นเชื้อสายปัญจาบ ถือเป็นเรื่องเด่นของการเมืองสิงคโปร์ ทว่า ยังคงมีนักการเมืองเชื้อสายปัญจาบในพรรคเล็กที่ลงสมัครอยู่บ้าง ยังไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่า เชื้อสายทมิฬกับเชื้อสายมลายาลีมีบทบาทในพรรครัฐบาล ส่วนเชื้อสายปัญจาบมีบทบาททั้งพรรครัฐบาลและพรรคฝ่ายค้าน แต่ผิดเวลากัน ปัจจุบันมีบทบาทเฉพาะฝ่ายค้าน ขณะที่สัดส่วนของนักการเมืองและสมาชิกรัฐสภาเชื้อสายอินเดียไม่ต่างกันมากตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 แต่มีนัยเชิงคุณภาพกับการเพิ่มเชิงพหุลักษณะในรัฐสภา กระจ่ายอำนาจให้เชื้อสายย่อยเข้าเป็นส่วนหนึ่งในดุลทางอำนาจ

ผลตอบแทนของนักการเมืองสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียในฐานะชุมชนลำดับที่ 3 ของสิงคโปร์ : ลำดับการไต่เต้าใน 1-3 ทศวรรษแรก คือ การเริ่มต้นจากได้เป็นสมาชิกรัฐสภากับพรรครัฐบาลหลายสมัย แล้วได้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเงื่อนไขหรือจุดตัดของโอกาสที่เข้าถึงตำแหน่งทั้งหก (รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโส) โดยอำนาจฝ่ายบริหารนี้จะเห็นจารีตทางการเมืองของพรรค PAP ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้กลายเป็นพื้นที่ทางอำนาจของเชื้อสายจีน ส่วนเชื้อสายอินเดียเข้าถึงตำแหน่งสูงสุด คือ รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโส

การสืบทอดตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของเชื้อสายจีนในช่วงเปลี่ยนผ่าน 3 ครั้งนั้น เมื่อพิจารณาเฉพาะตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีแล้ว ก็มาจากเชื้อสายทมิฬ 1 ครั้ง คือ สมัยนายกรัฐมนตรีลี ปี ค.ศ. 2004 ส่วนครั้งแรกในสมัยนายกรัฐมนตรีโก๊ะ ปี ค.ศ. 1990 และครั้งปัจจุบันเป็นสมัยนายกรัฐมนตรีหว่อง ปี ค.ศ. 2024 ต่างก็ไม่ได้ให้ตำแหน่งดังกล่าวแก่เชื้อสายอินเดีย เป็นวัฏจักรทางอำนาจที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเชื้อสายอินเดียในรัฐบาล

ส่วนตำแหน่งประมุข ประธานาธิบดีถือเป็นเงื่อนไขที่เกิดขึ้นของระดับปัจเจก ที่มีพรรครัฐบาลเป็นฐานอำนาจมาก่อน สำหรับตำแหน่งฝ่ายตุลาการ หัวหน้าผู้พิพากษาสูงสุดถือว่าเป็นเฉพาะด้าน ที่มีบริบทกับกระบวนการต่างกัน ดังนั้น การเข้าถึงอำนาจทั้งสองจึงถือว่าเป็นที่สุดแล้วของเชื้อสายอินเดีย ซึ่งทศวรรษ 2020 ก็ได้อำนาจทั้งสอง แต่เมื่อสิ้นวาระแล้วโอกาสที่จะเห็นการครองอำนาจพร้อมกันก็ถือเป็นเรื่องไม่ถ่วงนัก

สำหรับกรณีพรรค PAP จะเห็นได้ถึงรูปแบบการเตรียมนักการเมืองเชื้อสายอินเดีย ได้เปิดพื้นที่ทางการเมืองไว้ 2 ลักษณะ โดยเปิดโอกาสให้คนหลายรุ่นหลายเชื้อสายตลอดสี่ทศวรรษของระบบ GRC ส่งผลให้พรรคมีเสถียรภาพ และเปิดให้บุคคลที่มีศักยภาพได้ไต่เต้าโดยเฉพาะรองนายกรัฐมนตรีกับรัฐมนตรีอาวุโส แต่การสรรหาเชื้อสายอินเดียจากกลุ่มรองที่ไม่ใช่เชื้อสายทมิฬถือเป็นเงื่อนไขที่ทำลายถึงอุดมการณ์เรื่องพหุลักษณะ พรรครัฐบาลเท่านั้นที่สามารถเตรียมเชื้อสายอินเดียรุ่นใหม่ ส่งเสริมให้กลุ่มรองหันมาเป็นนักการเมือง

ประการที่ 2 จุดเด่นและจุดอ่อนของเขต GRC (ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 ถึงปัจจุบัน)

การเลือกตั้งแบบเขตรายคณะมีจุดเด่น คือ การสงวนที่นั่งในรัฐสภาไว้สำหรับเชื้อสายมาเลย์ (M) เชื้อสายอินเดีย (I) เชื้อสายอื่น ๆ (O) ให้ได้เข้าถึงอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นการส่งเสริมให้มีผู้แทนเชิงพหุลักษณะ จากการเลือกตั้งทั่วไป 8 ครั้งในสี่ทศวรรษ ถือเป็นแนวโน้มที่ดีที่เชื้อสายอินเดียได้มีบทบาทสูง แต่ก็มีจุดอ่อน คือ การสร้างคณะหนึ่งๆ ให้มีครบเชื้อสายถือเป็นเงื่อนไขที่ยากมาก หากไม่ใช่เชื้อสายทมิฬแล้ว ก็หาเชื้อสายอินเดียอื่น ๆ ไม่ค่อยจะได้แล้ว ขณะที่การสร้างคณะเขต GRC ของพรรคฝ่ายค้านก็ขาดแคลนเชื้อสายอินเดีย

ผลวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า เชื้อสายอินเดียเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกตั้งเขต GRC เฉพาะกรณีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 14 ปี ค.ศ. 2020 กำหนดสงวนที่นั่งไว้ให้น้อย 6 ที่นั่งจาก 6 เขต รวม 29 ที่นั่ง (สัดส่วน 1 ใน 3 ของที่นั่ง ซึ่งเฉพาะเขต GRC 17 เขต รวม 79 ที่นั่ง มีสัดส่วน 8 ใน 10) การเป็นปัจจัยสำคัญของคณะเขต GRC จึงเป็นเงื่อนไขที่ยาก แม้พรรค WP กับพรรค PSP ก็ยังสร้างคณะได้ครบเพียง 4 เขตเท่านั้น

ดังนั้น สภาการณที่ไม่เอื้อจึงได้แก่ ก) พรรคฝ่ายค้านไม่ได้เชื้อสายอินเดียและเชื้อสายอื่น ๆ (IO) ครอบตามเขต GRC ถึง 6 เขต มีสัดส่วน 1 ใน 3 ถือว่าเป็นเรื่องยากที่จะสร้างคณะครบทุกเขต จึงไม่ได้ที่นั่งเพิ่ม แต่ต้องละทิ้งบางเขต GRC ข) พรรค PAP สามารถสร้างคณะได้ทุกเขต แต่เขตที่สงวนไว้สำหรับเชื้อสายอินเดียและเชื้อสายอื่น ๆ กลายมาเป็นตัวแปรที่สร้างปัญหา ต้องสรรหาเชื้อสายปัญญาบหรือเชื้อสายมลายาลิแทน

ประการที่ 3 เสถียรภาพ การเปลี่ยนแปลง และแนวโน้มข้ามทศวรรษของฝ่ายค้าน

นโยบายพหุวัฒนธรรมส่งผลให้เกิดการออกแบบโครงสร้างและระบบที่จัดสรรสัดส่วนให้กับผู้แทนชุมชนและแต่ละเชื้อสาย เป็นการเปลี่ยนแปลงภายในประเทศในมิติของการกระจายอำนาจและก่อให้เกิดรัฐบาลพรรคเดียวที่สร้างเสถียรภาพทางการเมืองและประเทศ

การเปลี่ยนแปลง : โครงสร้างที่กระจายอำนาจได้เปิดโอกาสให้ผู้แทนชุมชนและแต่ละเชื้อสายเข้าสู่จักรทางอำนาจ การเปลี่ยนแปลงนี้เห็นได้จาก ก) ตำแหน่งประมุขหรือประธานาธิบดีเปลี่ยนรูปแบบจากการเลือกตั้งโดยรัฐสภามาเป็นการเลือกตั้งโดยประชาชน ปัจจุบันจะเห็นได้ว่านักการเมืองเชื้อสายอินเดียที่มีชื่อเสียงก็ได้รับการเลือกตั้ง ข) ในระบบ GRC ทำให้เห็นนักการเมืองคนใหม่ภายในเชื้อสายอินเดีย เห็นสมาชิกเชิงพหุลักษณะในคณะ GRC ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้เข้าถึงอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ รวมถึงมีพรรคการเมืองใหม่ขนาดเล็กที่ขับเคลื่อนด้วยนักการเมืองเชื้อสายอินเดีย ค) พรรค PAP มีวิถีทางการเมืองที่ชัดเจน เปิดโอกาสให้ทุกเชื้อสายได้ไต่เต้าทางอำนาจ ซึ่งเชื้อสายอินเดียได้เข้าถึงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีอาวุโส

เสถียรภาพ : รัฐบาลสิงคโปร์มีเสถียรภาพจากพรรค PAP โดยตำแหน่งนายกรัฐมนตรีกับเชื้อสายจีนได้กลายเป็นเรื่องเดียวกัน สืบทอดมาถึงรุ่นที่ 4 แล้ว ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีรายที่ 1 ปี ค.ศ. 1968 ถึงนายกรัฐมนตรีรายที่ 4 มีอำนาจตั้งแต่ปี ค.ศ. 2024 (ก่อนการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 15) ทั้งนี้ก็จะเห็นถึงแนวโน้มชัดเจน เสถียรภาพในอีกช่วง 1-2 ทศวรรษหน้า แต่ดุลทางอำนาจได้เปลี่ยนไปแล้ว มีความนิยมที่ลดลง สำหรับเสถียรภาพของเชื้อสายอินเดียในทางการเมืองนั้นยังเข้าถึงตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดทั้งหก มหาชนให้การยอมรับ แม้ว่าจะได้เข้าถึงอำนาจฝ่ายบริหารในตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีเป็นครั้งคราวก็ตาม แต่ถือว่าได้อำนาจอยู่เรื่อย ๆ สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถที่จะกระจายอำนาจภายในประเทศให้กับชุมชน เชื้อสาย ได้ตามนโยบายพหุ

วัฒนธรรม สร้างดุลทางอำนาจภายใน เห็นถึงสัดส่วนเชื้อสายที่มีผู้แทนเข้าสู่จักรทางอำนาจ

แนวโน้มข้ามทศวรรษของฝ่ายค้าน : จากการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2011 พรรค WP ได้เขต GRC เป็นครั้งที่ 1 ถือได้ว่าเริ่มเปิดพื้นที่ของดุลทางอำนาจแล้ว และพรรครัฐบาลก็ได้เข้าสู่จักรทางอำนาจที่ลดลงแล้ว และลดลงอีกในการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2020 ที่พรรค WP ได้เขต GRC เพิ่มขึ้นอีก 1 เขต เป็นครั้งที่ 2 ซึ่งได้ความนิยมเพิ่มขึ้น ถือว่าได้ดุลทางอำนาจเพิ่มขึ้น ทำให้ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 15 อาจเห็น ก) พรรค WP อาจได้ 3 เขตเดิม 10 ที่นั่งเดิม หากถูกทวงคืนเขตใหม่แข่งกับ GRC ก็จะได้ 6 ที่นั่ง ข) ผลการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ. 2020 เขตเวสต์โคสต์ GRC 5 ที่นั่ง ซึ่งพรรค PSP ได้ส่วนต่างไม่มากนักกับพรรค PAP หากพลิกส่วนต่างนั้นได้ ก็จะทำให้ฝ่ายค้านได้ GRC เป็นเขตที่ 3 เมื่อรวมกันอาจได้สูงสุดถึง 15 ที่นั่ง

บทสรุป

การขับเคลื่อนนโยบายพหุวัฒนธรรมของสิงคโปร์แสดงความชัดเจนไว้ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และแสดงออกผ่านระบบการเลือกตั้งแบบคณะ (หรือ GRC) ส่งผลให้รัฐสภาสามารถประกอบสร้างขึ้นจากมูลฐานเชิงพหุลักษณะ ขณะเดียวกัน ประชาชนก็ให้การยอมรับพหุลักษณะ และได้คงไว้ซึ่งความเป็นชาวสิงคโปร์หนึ่งเดียว ผลของการขับเคลื่อนนโยบายนั้นก็ได้สนับสนุนให้เชื้อสายอินเดียในฐานะชุมชนลำดับที่ 3 เข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองหลายระดับจนเข้าถึงอำนาจทั้งสามฝ่าย โดยเฉพาะอำนาจสูงสุด 2 ใน 3 ของฝ่ายบริหารที่มีในตำแหน่งทั้งหก (เฉพาะรัฐมนตรีอาวุโสกับรองนายกรัฐมนตรี) รวมถึงการเป็นผู้นำฝ่ายค้านของเชื้อสายอินเดียก็ถือเป็นเรื่องเด่นในประวัติศาสตร์การเมืองสิงคโปร์และในอาเซียน

กรณีศึกษาบุคคลต้นแบบชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย มีวิถีที่ไต่เต้าตำแหน่งควบคู่กับการยอมรับนับถือของมหาชน รวมถึงอาศัยระยะเวลาจนก่อนที่จะได้เข้าถึงอำนาจหนึ่ง ๆ จะประสบความสำเร็จก็เมื่อเป็นรุ่นอาวุโสแล้ว แต่เชื้อสายอินเดียในพรรครัฐบาลยังไม่สามารถเข้าถึงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้ ซึ่งเชื้อสายจีนได้ครองตำแหน่งนี้ไว้โดยตลอด จนมีจารีตสืบทอดตำแหน่ง ทำให้วิถีอำนาจและจารีตทางการเมืองสิงคโปร์ได้สร้างกรอบให้เชื้อสายอินเดียมุ่งเข้าถึงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ภายหลังก็จะได้สนับสนุนให้เป็นรัฐมนตรีอาวุโส หรือไม่ก็เข้าถึงตำแหน่งประมุข (ประธานาธิบดี) ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากที่เคยดำรงตำแหน่งสำคัญในฝ่ายบริหารมาก่อนราวสองทศวรรษ

วัฏจักรอำนาจทางการเมืองการปกครองของเชื้อสายอินเดียในสิงคโปร์ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เฉพาะการเข้าถึงอำนาจฝ่ายบริหาร ถือเป็นเรื่องของความพร้อมระดับปัจเจกและการสนับสนุนระดับชุมชนเชื้อสายอินเดีย และการพิจารณาสนับสนุนของนายกรัฐมนตรีเชื้อสายจีน ทำให้การเข้าถึงอำนาจของเชื้อสายอินเดียเกิดขึ้นเป็นช่วง ๆ และเป็นไปในระดับปัจเจก อย่างไรก็ตาม เชื้อสายอินเดียสามารถปรับตัวให้เข้ากับนโยบายพหุวัฒนธรรม มีบทบาทเด่นในการเมืองการปกครองท่ามกลางเชื้อสายจีนที่เป็นกลุ่มหลัก

References

- Ang, Ien, and Jon Stratton. 2018. "The Singapore Way of Multiculturalism: Western Concepts/Asian Cultures." *SOJOURN: Journal of Social Issues in Southeast Asia* 33 (Special): S61–S86. <https://muse.jhu.edu/article/711816>
- Chan, Sek Keong. 2013. "Multiculturalism in Singapore: The Way to a Harmonious Society." *Singapore Academy of Law Journal* 25 (1): 84–109.
- Doran, Charles F., and Edoardo Marcucci. 1990. "International Political Equilibrium in Power Cycle Theory." *International Political Science Review* 11 (2): 133–146. <https://doi.org/10.1177/019251219001100204>
- Elections Department Singapore. 2020. "Parliamentary General Election Results." Accessed July 29, 2020. https://www.eld.gov.sg/elections_past_parliamentary.html
- Elections Department Singapore. 2020. "Types of Electoral Divisions." Accessed July 29, 2020. https://www.eld.gov.sg/elections_type_electoral.html
- Government of Singapore. 2020. "Constitution of the Republic of Singapore." Accessed July 29, 2020. <https://sso.agc.gov.sg/Act/CONS1963>
- Government of Singapore. 2023. "Presidential Election Results." Accessed June 14, 2025. https://www.eld.gov.sg/elections_past_results_presidential.html
- Ho, Olivia, and Anjali Raguraman. 2020. "Singapore GE2020: Number of Indian MPs in Parliament Reflects Population Make-up, Says Shanmugam." *The Straits Times*, July 4, 2020. Accessed July 29, 2020. <https://www.straitstimes.com/politics/ge2020-number-of-indian-mps-in-parliament-reflects-population-make-up-says-shanmugam>
- Kymlicka, Will. 2012. *Multiculturalism: Success, Failure, and the Future*. Washington, DC: Migration Policy Institute.
- Liu, Gretchen. 2014. *Singapore: A Pictorial History, 1819–2000*. 14th printing. Singapore: Didier Millet.
- Mutalib, Hussin. 2002. "Constitutional-Electoral Reforms and Politics in Singapore." *Legislative Studies Quarterly* 27 (4): 659–672. <https://doi.org/10.3162/036298002X200765>
- Nasir, Heirwin Mohd. 2019. "Stamford Raffles's Career and Contributions to Singapore." Accessed July 29, 2020. <https://www.nlb.gov.sg/main/article-detail?cmsuuiid=3916c818-89dd-461b-9d45-81e27a08984a>
- Ortmann, Stephan. 2014. "The Significance of By-elections for Political Change in Singapore's Authoritarian Regime." *Asian Survey* 54 (4): 725–48. <https://doi.org/10.1525/as.2014.54.4.725>
- Parliament of Singapore. 2020. "List of MPs by Parliament." Accessed July 29, 2020. <https://www.parliament.gov.sg/history/list-of-mps-by-parliament>
- Parliament of Singapore. 2023. "List of Former Speakers." Accessed May 9, 2024. <https://www.parliament.gov.sg/history/list-of-former-speakers>
- Pepe, Michael S., and Kaitlyn Krolik. 2017. "Using Power Cycle Theory and Role Realignment Theory to Recognize the International Roles of China and the United States." *International Journal of Business and Social Science* 8 (4): 20–28.
- Pillai, Anitha Devi. 2017. "From Kerala Mahajana Sangham to Singapore Malayalee

- Association.” Accessed July 29, 2020. <https://www.malayalee.org.sg/about-history>
- Rocha, Zarine L. 2011. “Multiplicity within Singularity: Racial Categorization and Recognizing ‘Mixed Race’ in Singapore.” *Journal of Current Southeast Asian Affairs* 30 (3): 95–131. <https://doi.org/10.1177/186810341103000304>
- Romero, Anna Maria. 2019. “‘Why Doesn’t the PAP Allow Tharman to Be PM?’ Netizens Speculate.” *The Independent Singapore*, June 19, 2019. Accessed July 29, 2020. <http://theindependent.sg/why-doesnt-the-pap-allow-tharman-to-be-pm-netizens-speculate/>
- Singapore Department of Statistics. 2019. “Population Trends 2019.” Accessed July 29, 2020. <https://www.singstat.gov.sg/-/media/files/publications/population/population2019.pdf>
- Singapore Elections. 2020. “Singapore Elections.” Accessed July 29, 2020. <http://www.singapore-elections.com/>
- Singapore Parliament. 2020. “Members of Parliament.” Accessed July 29, 2020. <https://www.parliament.gov.sg/about-us/structure/members-of-parliament>
- Singapore Parliament. 2020. “System of Government.” Accessed July 29, 2020. <https://www.parliament.gov.sg/about-us/structure/system-of-government>
- Singapore, Public Service Division, Prime Minister’s Office, ed. 2015. “Cultivating a Harmonious Society, Becoming One People.” In *Heart of Public Service*. Singapore: Public Service Division, Prime Minister’s Office.
- States Times Review. 2018. “Pritam Singh on Track to Be Singapore’s Next Prime Minister.” *States Times Review*, February 14, 2018. Accessed July 29, 2020. <http://statetimesreview.com/2018/02/14/pritam-singh-on-track-to-be-singapores-next-prime-minister/>
- Ting, Wong Pei. 2019. “Older Generation of S’poreans Not Ready for Non-Chinese PM: Heng Swee Keat.” *Today*, March 29, 2019. Accessed July 29, 2020. <https://www.todayonline.com/singapore/older-generation-singaporeans-not-ready-non-chinese-pm-heng-swee-keat>
- Velayutham, Selvaraj. 2017. “Races without Racism?: Everyday Race Relations in Singapore.” *Identities* 24 (4): 455–473. <https://doi.org/10.1080/1070289X.2016.1200050>
- Visit Singapore. 2020. “The People of Singapore.” Accessed July 29, 2020. <https://www.visitsingapore.com/about-singapore/the-people/>